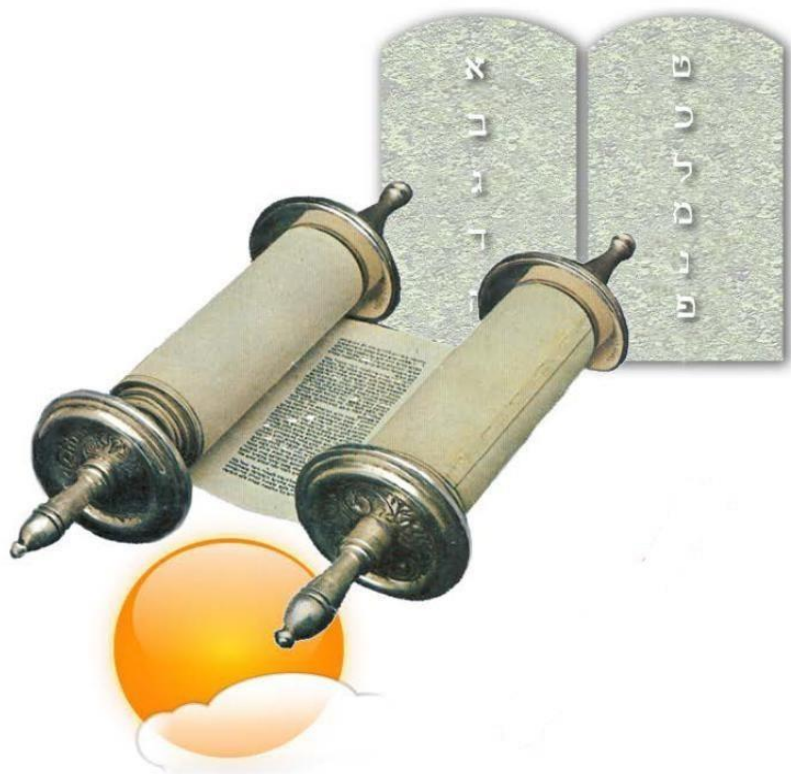

Гари Хълкуист и Ейдриън Ибънс

Ами ПРАЗНИЦИТЕ?

Гари Хълкуист и Ейдриън Ибънс

Ами празниците?

*Въпроси и отговори във връзка със заповедите,
постановленията и определените времена*

М е д и я
Мараната

www.maranathamedia.bg

Март 2016

Ние спазваме съботата от седмия ден. Някои я наричат юдейска събота, но тя е била благословена и осветена при сътворението, и затова тя е за всички хора (Бит. 2:1-3). Трябва ли да я спазваме? Ако Бог казва че това е Неговата събота, и я е благословил, тогава аз искам това благословение, и искам да бъда в хармония с Него и Неговото време. Знаем че тя ще бъде спазвана и в небето, защото Исаия ни казва, че от едно новолуние до друго, и от една събота до друга, всяка твар ще идва пред Господ, за да Му се покланя (Ис. 66:23).

Първият празник, даден на Израил, бил по времето на 10^{та} язва и съвпада с неговото избавление от Египет. Но пасхалното Агне символизирило Христос, Божият Агнец, истинската жертва, и по този начин жертвите и приносите престанали. Ние продължаваме да си припомним жертвата на Христос чрез един нов символ на не ферментирал гроздов сок и първоначалния безквасен хляб, които символизириат неговия безгрешен живот—но без печено агне! И докато Пасхата се е случвала само веднъж в годината, ние традиционно сме празнували Господната вечеря четири пъти годишно, а жертвената система е имала най-малкото сутрешни и вечерни жертви, които сега са заместени от сутрешни и вечерни богослужения—или поне така би трябвало да бъде. Трябва ли да спазваме тези времена като сутрешни и вечерни определени времена? Ако не го правим, пропускаме едно важно благословение.

Адвентното движение било родено на 2300^{та} годишнина в Деня на Умилостивението, когато персийският цар Артаксеркс, издал своя указ в 7^{та} година на своето царуване (което откриваме в Ездра 7-ма глава). Определянето на точния ден на поста от 7^а месец в 1844 г. било критично важен фактор, разкрит посредством внимателно изследване на Библията и историята. Валидността на това изпълнение най-малкото доказва, че празниците имат пророческа значимост. Основата на Петровата вест на Петдесятница била, че се е изпълнило пророчеството от Йоил 2-ра глава, “когато денят на Петдесятница беше настъпил напълно.” Ние очакваме с нетърпение едно финално изпълнение на петдесятното преживяване при късния дъжд. Дали това всъщност ще се случи по времето на годишната Петдесятница? Не може да се каже със сигурност, но е възможно. Не бих искал да го пропускам.

Но от всички празници, освен Петдесятница, най-голямо внимание обръщам на Шатороразпъване. Той е единственият, който още не се е изпълнил, и последният от списъка.

Разбира се Денят на Умилостивението още не е приключил. Всяка година, всички тези дни се занимават с един важен аспект на Отец и Сина в тяхното дело за нашето спасение. Дори “спазването” на съботата всяка седмица, не ни „спасява“.

Има хора, които са обзети от много миниатюрни подробности и се захващат с безкрайни спорове за това как да се изчислява времето, и всички останали неща от този сорт. Ние можем да превърнем седмичната събота в едно бреме, ако не сме внимателни. Но за мен най-голямото благословение е събирането, общението, изучаването, споделянето и съвместното насърчение докато получаваме специалния дар на Христовия Дух.

Пролетните определени времена се фокусират върху жертвата на Отец - смъртта и възкресението на Неговия Син, представени чрез Господната вечеря с безквасен хляб и не ферментирал гроздов сок, и наредбата за измиването на нозете, които символизират Неговата победа над греха; а онези от есента наблягат на Христовото посредническо очистване в Най-святото място, обещанието за късния дъжд, и Неговото завръщане, за да пожъне тази земя в славата на Своя Баща. Два пъти годишно, с шестмесечно отстояние е една наистина доста хубава подредба.

Необходимо ли е за нас днес да спазваме празниците?

Отговорът на този въпрос зависи от начина по който отговаряме на доста други свързани с него въпроси:

1. Изисква ли се от нас да спазваме постановленията?	4
2. Какво включват постановленията?	14
3. Празниците съдържат ли морални принципи?	18
4. Трябва ли да спазваме постановленията, за да бъдем спасени?	19
5. Защо спазваме някои от постановленията, но не всички?	20
6. Дали празниците са част от жертвената система?	22
7. Седмият ден събота постановление ли е, или празник на Господ?	23
8. Колко съботи има?	24
9. Какво е съботното благословение?	25
10. Защо спазваме една от съботите, но не всички?	31
11. Дали Бог е направил празниците да престанат?	38
12. Били ли са премахнати някакви закони на кръста?	44

13. Дали празниците са сенки, или символи, които са приключили с образа?	57
14. Трябва ли християните да спазват празниците днес?.....	60
15. Ще спазваме ли празниците в небето и на новата земя?.....	66
Приложение А	67

А сега нека проучим отговорите на всеки един от тези въпроси.

1. Изисква ли се от нас да спазваме постановленията?

Същият пророк на който се позоваваме, по време на всяка проповед свързана с настойничеството и десетъка, е записал и следните думи от Йехова:

Помнете закона на слугата ми Мойсей, който му заповядах на Хорив за целия Израил, **с постановленията и съдбите**. Ето, аз ще ви изпратя пророк Илия преди да дойде великият и страшен ден на ГОСПОД. Малахия 4:4, 5

Помнете съботния ден, за да го пазите свято. Още едно нещо, което трябва да се помни. Не Мойсей е заповядал на Израил да го пази, а Господ е направил това. И така, всеки седми ден, ние си припомняме съботата, както Бог инструктирал Мойсей (не само в Изход 20:8-11, но и в 16:26; 31:15; 35:2; Левит 23:3; Второзаконие 5:14; и Езекиил 46:1).

Сега живеем “преди великия и страшен ден на ГОСПОД.” Йоан Кръстител бил “Илия, който трябваше да дойде” (Мат. 11:14). Но това не бил великият и страшен ден на ГОСПОД. Не трябва ли все още да помним закона на Мойсей, постановленията и съдбите? Така изглежда.

Ето думите на един друг пророк по този въпрос:

Христос даде на Мойсей религиозни предписания, които трябваше да управляват ежедневния живот. Тези постановления бяха изрично дадени с цел да пазят десетте заповеди. Те не бяха сенчести символи, които трябва да отминат със смъртта на Христос. Те трябваше да обвързват човека във всяка епоха докато

трае времето. (*Ривю енд Херълд*, 6-ти Май, 1875 г. параграф 10, виж приложение А.)

В тези последни дни има призив от небето, който ви кани да спазвате **постановленията и наредбите** на Господ. Светът обезсмисли **закона на Йехова**; но Бог няма да остане без свидетел за своята правда, или без народ на земята, който да прогласи неговата истина. (*Знамения на времето*, 3-ти февруари, 1888 г.)

Ако можете да приемете свидетелството на Елън Уайт преди 1898 г., тогава тези изявления са доста убедителни във връзка с това, че постановленията не са отминали, но са задължителни докато трае времето, и че дори в тези последни дни постановленията и наредбите все още са законът на Йехова. Ако това не е така, тогава нека тя потвърди своите по-ранни изявления най-малко 12 години след тази дата:

‘Днес Господ твоя Бог ти заповяда да вършиш тези **постановления и съдби**; затова да ги пазиш и да ги извършваш с цялото си сърце, и с цялата си душа...’

Това не е гласът на човек; това е **гласът на Христос**, идващ от увиващия се облачен стълб. ...**Тези текстове представят едно никога непрекъсващо задължение към всички**, които Бог е благословил с живот и здраве и предимства във временните и в духовните неща. Вестта не е отслабнала с времето. Божиите изисквания са **точно толкова задължителни сега**, точно толкова свежи в тяхната важност, колкото и Божиите дарове са свежи и постоянни.” (*Ривю енд Херълд*, 25-ти декември, 1900 г.)

“**Дадените на Мойсей инструкции** за древния Израил, с техните остри и твърди очертания, трябва да **бъдат изучавани и слушани от народа на Бога днес**.” (Писмо 259, 1903 г.). {*Библейски коментар* том 1-ви, с. 1103, параграф 4}

“**Заветът който Бог сключи със Своя народ при Синай**, трябва да **бъде наше прибежище и защита...**’ ако действително послушате гласа ми, и **пазите завета ми**, тогава ще ми бъдете особено съкровище повече от

всичките народи: защото цялата земя е моя: и ще ми бъдете царство от свещеници, и свят народ.’... **Този завет е точно толкова в сила днес, колкото беше и когато Господ го сключи с древния Израил.**” (*Южното дело*, 1-ви март, 1904 г.). {Библейски коментар, том 1-ви, с. 1103, параграф 10}

“Би била една много благоугодна за Бог и ангелите сцена, ако изповядващите че са негови последователи в **това поколение, се обединят**, както направи древния Израил, **в един тържествен завет да съблюдават и да извършват всички заповеди на Господ, и Неговите съдби, и Неговите постановления.**” (*Южен Страз*, 7-ми юни, 1904 г.)

“**Това е посвещението, което Божият народ трябва да направи в тези последни дни.** Приемането им от Бога зависи от едно вярно изпълнение на условията на споразумението им с Него. Бог включва в **завета Си всички, които ще са Му послушни.**” (*Ривю енд Херълд*, 23-ти юни, 1904 г.). {Библейски коментар, том 1-ви, с. 1103, параграф 11}

От тези цитати, можем да видим, че постановленията, предписанията и наредбите са едно никога непрекъсващо задължение и все още са важна част от закона на Йехова и Неговата истина днес. Това би ги превърнало в настояща истина.

Заветът, който Бог предложи да сключи с Израил, беше подсигурен с Неговото обещание да ги носи и да им помага. Израил изопачи това и обеща на Бога, че ще извършва всички тези неща със собствената си сила и по този начин го превърна в един Стар завет. Но обещанието на Божия вечен завет винаги е било “Аз ще ви благословя” и както повторил покъсно: “Ще положи духа си във вас, и ще ви **направя да ходите в моите постановления**, и ще **пазите съдбите ми, и ще ги извършвате.**” Езекиил 36:27.

Следващият въпрос е: “Дали годишните събирания - “празниците на ГОСПОД”, са включени в постановленията? Следното твърдение показва, че са включени:

“Ако израилтяните се нуждаеха от ползата на **тези святи събрания** в тяхното време, **колко повече ние се нуждаем от тях в тези последни дни** на гибел и конфликт? И ако хората от света тогава се нуждаеха от светлината, която Бог беше поверил на Своята църква, колко повече имат нужда от нея сега!” (*Свидетелства към църквата*, том 6-ти, с. 39, 40)

Исус разказал притча за един празник (угощение), голяма вечеря, която била предложена на мнозина, но била пренебрегната поради много интересни причини:

Лука 14

13 Но когато даваш **угощение**, покани бедни, недъгави, куци, слепи;. 16 А Той каза: Един човек даде **голяма вечеря** и покани мнозина. 17 И в **часа на вечерята** изпрати слугата си да каже на поканените: Елате, защото всичко е вече готово. 18 А те всички започнаха единодушно да се извиняват. Първият му каза: Купих си **нива** и трябва да изляза да я видя; моля ти се, извини ме. 19 Друг каза: Купих си пет чифта **волове** и отивам да ги опитам; моля ти се, извини ме. 20 А друг каза: **Ожених** се и затова не мога да дойда.

Твърде съм зает с моята работа, или ожених се за жена или за църква, чието кредо ми забранява. Елън Уайт се позовава на тази притча със следните думи от *Свидетелства към църквата* том 2, с. 573

“Бог дал насока на израилтяните **да се събират пред Него в определени периоди**, на мястото, което Той щял да избере, и да **съблюдают специални дни**, в които **не трябвало да се извършва никаква работа, която не е спешна**, но времето трябвало да се **посвещава на обмисляне на благословенията, които Той им бил дарил**. В **тези определени времена** те трябвало да донасят дарове, доброволни и благодарствени приноси на Господ, според както ги е благословил.”... “Освен тези специални религиозни празнични дни на радост и веселие, годишната Пасха трябваше да бъде припомняна от юдейската нация. Господ беше влезнал в завет, че, ако те бяха верни в съблюдаването на Неговите изисквания, Той щеше да ги благослови във всички им урожай и в

цялото дело на ръцете им. **Бог не изисква по-малко от своя народ в тези последни дни**, по отношение на жертви и приноси, отколкото изискваше от юдейската нация.” {Свидетелства към църквата, том 2-ри, с. 573, параграф1}

Хора които притежават хиляди остават у дома година след година, погълнати от светските си грижи и интереси, смятайки, че не могат да си позволят да направят малката жертва да **посетят годишните събирания за поклонение на Бога**. Той ги е **благословил в коша и в нощвите**, и ги е обкръжил отдясно и отляво със Своите блага, но те въздържат от Него малките приноси, които е изисквал от тях. {Свидетелства към църквата, с. 574, параграф 2}

Нека всички на които е възможно, да посетят тези **годишни събирания**. Всички трябва да усещат, че **Бог изисква това от тях**. {Свидетелства към църквата, том 2-ри, с. 575, параграф 2}

Оправдаването за отхвърлянето на Божията покана да се събираме заедно в Неговите определени времена е нещо, което се е случвало и по времето на Павел:

Евреи

10:24 и нека внимаваме един за друг, **за да се поощряваме към любов и добри дела**,

10:25 **като не преставаме да се събираме заедно**, както някои имат обичай да престават, а да се увещаваме един друг, и то **толкова повече, колкото виждате, че Денят приближава**.

Маниерът на някои (30 години след кръста) бил да забравят времената за събиране. Тези събирания били възможности да се насърчат едни други към любов, добри дела, и да принесат жертва на хвала!

Евреи

13:15 И така, чрез Него нека **принасяме на Бога непрестанно жертва на хваление**, тоест плод на устни, които изповядват Неговото Име.

13:16 И не забравяйте да вършите добро и да разделяте с другите, защото **такива жертви** са угодни на Бога.

1 Летописи

23:30 И за да пристъпват **всяка сутрин да славят и хвалят ГОСПОДА**, а също и вечер,

23:31 И да принасят на ГОСПОДА всички всеизгаряния в съботите, на новолунията и на празниците, под брой, според правилото за тях, **до века** пред ГОСПОДА.

Сутрешното и вечерното поклонение са времето ни за идване пред нашия Баща с прослава и благодарност за “Неговите чудни дела към човешките деца” Псалм 107:8.

Удивителна благодат, с. 76:

Бог учи, че ние трябва да се събираме в Неговия дом, за да култивираме качествата на съвършената любов. Това ще подготви обитателите на земята за жилищата, които Христос е отишъл да подготви за всички, които Го обичат. Там **те ще се събират в светилището от събота до събота, от новолуние до новолуние**, за да се обединяват в най-възвишените звуци на песента, **в прослава и благодарност** към Този, който стои на трона, и на Агнето от века и до века. {УБ, с. 76, параграф 4}

Мойсей бил инструктиран да призовава хората да се събират в определени времена.

Числа 10

10:2 Направи си две сребърни **тръби**; изковани да ги направиш и да ти служат **за свикване на обществото** и за вдигане на станове.

10:3 Когато затръбят с тях, **цялото общество да се събере** при теб до входа на шатъра за срещане.

10:10 И **в дните на радостта си и на празниците си, и на новолунията си** да тръбите с тръбите при всеизгарянията си и при примирителните си жертви; и те да ви бъдат **за спомен** пред вашия Бог. Аз съм ГОСПОД, вашият Бог.

Пасхата била тържествен ден; Петдесятница била ден на радост. Умилостивението било тържествен ден; Шатрите били ден на радост.

Определени времена, началото и края на деня ви, началото на месеците ви, началото и края на годината ви—това били важни определени времена за богослужение и за общуване с Бога.

“Ако пренебрегвате упражняването на молитвата и практикувате молитва с прекъсвания, молейки се от време на време, както ви изглежда удобно - така загубвате връзката си с Бога.” {*Евангелски работници* -с.254, параграф 4, Тайната молитва - Параграф 4}

Не с прекъсвания и в случайни времена, когато е удобно, но редовно сутрешно и вечерно богослужение, седмично богослужение, месечно богослужение, годишно богослужение, молитва, благодарност и прослава, ще поддържат връзката ни с Бога.

Второзаконие

28:1 А ако слушаш усърдно гласа на ГОСПОДА, своя Бог, като внимаваш да вършиш всички Негови заповеди, които днес ти заповядвам, ГОСПОД, твоят Бог, ще те постави високо над всичките народи на земята.

28:2 И всичките тези благословения ще дойдат върху теб и ще те постигнат, ако слушаш гласа на ГОСПОДА, своя Бог.

28:3 Благословен ще бъдеш в града и благословен ще бъдеш на **полето**.

28:4 Благословен ще бъде **плодът на утробата ти**, плодът на земята ти и плодът на **добитъка** ти, малките на говедата ти и малките на овците ти.

28:5 Благословени ще бъдат **кошът ти и ношвите ти**.

28:11 ГОСПОД ще ти даде **изобилни блага** в плода на **утробата ти**, в плода на **добитъка ти** и в плода на **земята ти**, в земята, за която ГОСПОД се закле на бащите ти да ти я даде.

28:12 ГОСПОД **ще отвори за теб доброто Си съкровище**, небето, за да дава дъжда на земята ти на времето му и да благославя всички дела на ръцете ти; и ти ще заемаш на много народи, но няма да вземаш назаем.

Трите области, които били повод за извинение, на тези, които не приели поканата да дойдат на празника – великата вечеря, са същите неща, в които Бог ще ни благослови, ако дойдем:

Захария

14:16 И всеки, който остане от всичките народи, дошли против Ерусалим, ще се изкачва **от година на година да се покланя на Царя, ГОСПОДА на Войнствата, и да празнува празника на колибите.**

14:17 И ако някои от родовете на земята не се изкачат в Ерусалим да се поклонят на Царя, ГОСПОДА на Войнствата, на тях **няма да има дъжд.**

14:18 И египетският род ако не се изкачи и не дойде, на тях **няма да има дъжд.** Това ще бъде язвата, с която ГОСПОД ще порази народите, които не се изкачват **да празнуват празника на колибите.**

14:19 Това ще бъде наказанието на Египет и наказанието на всичките народи, които не се изкачват **да празнуват празника на колибите.**

Макар че празникът на тръбите е случай за събиране от “година на година” за поклонение на ГОСПОД, и обещание за дъжд на онези, които го празнуват, този пасаж в Захария е объркващ по отношение на това, кога точно е случващото се. Главата започва с атака срещу Ерусалим и слизането на Христос върху Елеонския хълм. Разтопяването на езиците, очите и краката на нечестивите, загатва, че това е след милениума. Но описанието на наказанието над онези, които не идват на празника не би могло да се приложи за един след-милениален контекст, когато ще царуват само светиите в една всеобща хармония с Бог и Агнето.

Левит 26

2 Да пазите **съботите Ми** и да почитате светилището Ми. Аз съм ГОСПОД. 3 **Ако ходите в постановленията Ми и пазите заповедите Ми,** и ги вършите, 4 **тогава ще дам дъждовете ви на времето им** и земята ще даде реколтата си, и полските дървета ще дадат плода си.

14 **Но** ако не Ме послушате и не изпълнявате всички тези заповеди, 15 **и ако презрете постановленията Ми,** и ако душата ви **се погнуси от съдбите Ми,** така че да не изпълнявате **всичките Ми заповеди,** и нарушите завета **Ми,** 16 **тогава, ето какво ще ви направя:** ще изпратя върху

вас ужас, изтощение и треска, от които **ще угаснат очите ви,**

34 Тогава земята **ще се радва на съботите си** през цялото време, докато е пуста и докато вие сте в земята на враговете си; тогава земята **ще почива и ще се радва на съботите си.**

35 През цялото време, докато е пуста, ще почива, защото не си е почивала във вашите съботи, когато вие живеехте в нея.

Заповеди и постановления

Забележете определената връзка тук между заповедите и постановленията. Заповедите били изговорени за първи път от Господ на планината Синай и след това постановленията били дадени на Мойсей, за да учи и да инструктира народа. Макар че съдбите и свидетелствата също са споменати заедно с тези двете, заповедите и постановленията често са изреждани самостоятелно.

“и слушаш **заповедите** Му, и пазиш всичките Му **постановления**” Изход 15:26.

“ходите в моите **постановления**, и пазите моите **заповеди**” Левит 26:3.

“затова пазете неговите **постановления**, и неговите **заповеди**” Второзаконие 4:40.

“спазвайте всички негови **постановления** и неговите **заповеди**” Второзаконие 6:2.

“пазете **заповедите** на ГОСПОД, и неговите **постановления**” Второзаконие 10:13.

“извършвате неговите **заповеди** и неговите **постановления**” Второзаконие 27:10.

“извършвайте всички негови **заповеди** и неговите **постановления**” Второзаконие 28:15.

“пазете **заповедите** му и **постановленията** му” Второзаконие 28:45.

“пазете неговите **заповеди** и неговите **постановления**” Второзаконие 30:10.

“пазете **постановленията** ми и **заповедите** ми” 3 Царе 3:14.

“ходете в неговите **постановления**, и пазете неговите **заповеди**” 3 Царе 8:61.

“пазете моите **заповеди** и моите **постановления**” 3 Царе 9:6.

“той опази моите **заповеди** и моите **постановления**” 3 Царе 11:34.

“пазят моите **постановления** и моите **заповеди**” 3 Царе 11:38.

“пазете моите **заповеди** и моите **постановления**” 4 Царе 17:13.

“моите **постановления** и моите **заповеди**” 2 Летописи 7:19.

“на **заповедите** на ГОСПОД, И НА НЕГОВИТЕ

постановления към Израил” Ездра 7:11.

“ако нарушат **постановленията** ми, и не пазят **заповедите** ми” Псалм 89:31.

“твоите **заповеди**, които възлюбих; и ще размишлявам **върху твоите постановления**” Псалм 119:48.

Написаните върху камък заповеди били поставени в ковчега на завета. Те не били достъпни за народа, нито дори за свещениците, а само на първосвещеника било позволено да влиза в Най-святото място, където бил поставен ковчега, и дори тогава той бил под капака на умилостивилището. По този начин заповедите били невидими за хората. Но постановленията и съдбите били написани в книгата на закона, която била поставена от едната страна на ковчега и един препис от нея бил даден на свещениците, за да учат народа; да им я прочитат на всеки седем години на празника на шатрите (Вт. 31:10, 11).

Заповедите изпърво били невидими; постановленията били дадени в последствие и били едно видимо копие, или образ на заповедите. Постановленията обясняват и увеличават заповедите. Тази връзка между заповедите и постановленията е отражение на отношението Източник-Канал, което съществува и между други образи на Отец и Сина.

Отец на светлините, който е Източникът на всеки добър и съвършен дар (Яков 1:17), “невидимият, единственият мъдър Бог” (1 Тим. 1:17), “когото никой човек не е видял, нито може да види” (1 Тим. 6:16), и “Неговия скъп Син...образът на невидимия Бог” (Кол. 1:13, 15), “изразеният образ на Неговата личност” (Евр. 1:3).

Невидим Източник

Бог, Отец
Заповедите
По-голямото светило
(слънцето) (Битие 1:14)
скрито през нощта

Видима изява

Исус Синът
Постановленията
по-малката светлина
(луната)
зависима от слънцето

Също както „всички трябва да почитат Сина, както почитат Отец” (Йоан 5:23), така и ние трябва да почитаме постановленията, както почитаме и заповедите.

2. Какво включват постановленията?

Тези **постановления** бяха изрично дадени, **за да пазят** десетте заповеди...Тези заповеди бяха **подсилвани от силата на моралния закон**, и те **обясняваха този закон по един ясен и определен** начин. (*Ривю енд Херълд*, 6-ти май, 1875 г., 10-ти параграф, виж приложение А)

Постановленията пазят десетте заповеди; изразяват принципите на закона на Божието царство; подсилвани са от силата на моралния закон; ясно и определено обясняват този закон и изясняват ясно какви са благословенията, които идват при послушание. Те са насоки, които Господ е дал на Своя народ.

А сега пълната препратка от писанията на Елън Уайт през 1900 г., без скобите:

“Днес Господ твоя Бог ти заповяда да извършваш тези **постановления и съдби**; затова пази ги и ги извършвай с цялото си сърце, и с цялата си душа. Днес ти засвидетелства пред Господ, че Той ще бъде твой Бог, и че ще ходиш в Неговите пътища, и ще пазиш Неговите постановления, Неговите заповеди, Неговите съдби, и че ще слушаш Неговия глас.’

Не гласът на човек; а **гласът на Христос**, е този който се чува от увиващия се облачен стълб. Прочетете внимателно всичко от **Второзаконие 26-та глава, а също и 27-ма и 28-ма**; защото тук са представени ясно **благословенията от послушанието**. Тези директиви, които Господ даде на Своя народ, **изразяват принципите на закона на Божието царство**, и те са представени по един **специфичен начин**, така че умовете на хората да не бъдат оставени в невежество и несигурност. **Тези текстове представят никога не преставащото задължение към всички**, които Бог е благословил с живот, здраве и предимства както във временните, така и в духовните неща. Вестта не е отслабнала с времето. Божиите изисквания са **точно**

толкова обвързващи сега, и също толкова свежи в тяхната значимост, както и Божиите дарове са свежи и постоянни.” *Ривю & Херълд*, 25-ти декември, 1900 г.

Следователно постановленията са подчинени на десетте заповеди, но получават власт и сила от този морален закон. Постановленията представят, обясняват и увеличават десетте правила. Отношението между постановленията и закона на Бога е паралелно на това, което съществува между Сина на Бога и Неговия Баща, Древният по дни— “източникът на всяко съществуване и изворът на целия закон” *Великата борба*, с. 479, Гл. 28 Изследователният съд - Параграф 2.

И така, какво има в тези три глави, които Елън Уайт ни препоръчва да прочетем внимателно?

Второзаконие 26-та глава инструктира народа да:

1. Принасят техните **първи плодове** на Господ, да Му се покланят, и да помнят как Бог е водил Яков в земята на Лаван, в Египет и до Ханаан. Да се радваме на всичко добро, което Господ ни е дал.
2. **Десятъкът на третата година** е за свещеници, пришълци, сираци и вдовици.

Второзаконие 27-ма глава ги инструктира да:

1. Постапят големи измазани **камъни на върха Гевал** и да напишат на тях думите на закона.
2. Не правят никакви **изваяни изображения**
3. Не безчестят своите **родители** (звучи като десетте заповеди)
4. Не премахват **граничния камък на ближния**
5. Не правят **слепия** да се отклони от пътя
6. Не извращават съда на **пришълца, сирачето и вдовицата**
7. Не **лягат** с бащината си жена
8. Не **лягат** с никое животно
9. Не **лягат със** сестра си, леля си или тъща си
10. Не **поразят** тайно ближния си
11. Не вземат **награда за убиването** на невинна личност (да не удрят човек).

Глава 28-ма просто представя списък на всички:

благословения от спазването на тези

постановления и всички **проклетия**, които идват от тяхното пренебрегване.

Но това не са единствените постановления.

Започвайки с 12-та глава, там е въведен един друг списък:

1. **Унищожете всички идоли** и езическите богове на земята, когато влезете в нея.
2. Не яжте **кръвта**.
3. Не **яжте десетъка** от посевите си у дома, но го яжте заедно с вашето семейство и служителя, там където той служи.

Глава 13:

1. Умъртвете с камъни всеки пророк или семеен член, който се опитва да ви накара да служите на **други богове**.
2. Напълно унищожете всеки град, който се опитва да ви въвлече в служба на **други богове**.

Глава 14 съдържа още постановления:

1. Не се **стрижете и не обръсвайте главите си**, когато жалеете за мъртвец.
2. Не **яжте мерзости** като камили, зайци, свине, бухали, орли, лешояди, соколи, врани, пеликани, щъркели и всякакви летящи насекоми.

Глава 15 също:

1. Освобождавайте робите си и всичките си длъжници на **всеки седем години**.
2. **Бъдете щедри към бедните** и им давайте на заем онова от което се нуждаят.
3. Не работете с **първородните крави** и не стрижете **първородните овце**.

Глава 16 продължава с още:

1. Пазете първия месец и пазете **Пасхата**.
2. **Яжте безквасни хлябове седем дни**, а седмият е тържествен ден; в него да не се работи.

3. Отброявайте **седем седмици** и давайте на Господ според Неговите благословения.
4. **Радвайте се** пред Господ със семействата си, с пришълцеца, служителя, сирачето и вдовицата.
5. Съблюдавай **празника на шатрите** седем дни след като ожънете посевите си.
6. **Три пъти в годината** всички мъжки да се явяват пред Господ: а. На празника на безквасните хлябове; б. На празника на седмиците; в. На празника на шатрите.
7. Съдиите не трябва да получават **подкупи**.
8. Не засаждай **гори** близо до олтарите си и не издигай никакви **изображения**.

Глава 17:

1. Не жертвай **животни с недостатъци**.
2. Умъртвете с камъни всеки, който **се покланя на друг бог**, слънцето, луната, или небесното множество.
3. Приемайте **присъдата на съдията**; Умъртвете с камъни този, който отказва да приеме неговата присъда.
4. Поставайте **царе над себе си** само изсред вашия народ.
5. Царят трябва да **чете закона** и да го следва през всичките дни на живота си.

Глава 18:

1. Свещениците се поддържат от **приносите и първите плодове**.
2. Не прекарвайте **децата си през огъня**, не практикувайте **гадателство**, и не **съблюдавайте времената**.
3. Не позволявайте да вирее в земята някой **чародей, магьосник, хипнотизатор, запитвач на зли духове, врач, или запитвач на мъртвите**.

Не би трябвало да имаме проблем с почти никое от тези постановления. Убиването на хора с камъни и жертването на животни са две явни изключения. Христос направи “жертвата и приносът да престанат”, когато умря на кръста (Дан. 9:27). Убиването с камъни беше част от постановленията, които не бяха добри, а бяха прибавени към закона, понеже това бе една практика, която Израил донесъл със себе си от Египет (Ез. 20:25, Изх 8:26; Изх. 17:4, Духът на пророчеството, том 1, стр. 265, параграф 2).

Забележете, че точно там, в 16-та глава, са дадени много подробности за съблюдаването на трите времена в годината, когато хората щели да се събират, за да се покланят на Бога и да се радват пред Него. Изглежда празниците са много важна част от постановленията. Те обаче не трябва да бъдат включвани в онова „съблюдаване на времена“, което е забранено в 18-та глава.

3. Празниците съдържат ли морални принципи?

“На народа отново бе напомнена **святата задължителност на съботата**. Бяха посочени **годишните празници**, когато всички мъже от народа трябваше да се събират пред Господа, донасяйки Му своите благодарствени приноси и първите плодове от Неговите щедри дарове. Изтъкната бе целта на всички тези наредби: **те не бяха израз на своеволен стремеж към върховенство**; всички бяха дадени за доброто на Израил. Господ каза: “Бъдете Ми **святи** човеци” (Изх. 22:31) - достойни да бъдат признати за собственост на един свят Бог.” (*Патриарси и пророци* – с. 311, Гл. 27 Даване закона на Израил - Параграф 42)

Съботата е морален закон. Годишните празници били определени, за да им напомнят за свещеното задължение на съботата. Годишните празници са едно напомняне за моралния принцип в съботата. Годишните празници осигурявали възможност за изразяване на благодарност и признателност за добротата на Бога. Това са морални принципи. Годишните празници не са едно упражняване на произволно върховенство, което означава, че Бог не е решил да ги накара да правят това просто, защото така е искал. Тези празници били за тяхно **добро**. Доброто е морален принцип.

Свикването на целия Израил за поклонение, създавало една по-голяма възможност за общение и прослава. Това превръща годишните съботи в едно разширение и увеличение на принципите на седмичната събота. Идеята че годишната събота е била само церемониална, хвърля сянка върху самата седмична събота, и снижава нейното значение. Но за да бъдат годишните празници едно напомняне за свещеното задължение на съботата, те трябва да включват разширение на същия този морален

принцип, в противен случай не биха могли да бъдат напомняне за съботата в дух и истина.

4. Трябва ли да спазваме постановленията, за да бъдем спасени?

Нека вземем този въпрос една стъпка напред. Трябва ли да спазваме десетте заповеди, за да бъдем спасени?

Римл. 3:20 Защото нито едно създание няма да се оправдае пред Него чрез делата на закона, понеже чрез закона става само познаването на греха.

Спазването на 10-те заповеди като *средство* за спасение, никога няма да оправдае една личност. Спасението се добива само чрез Христовата жертва. Но щом веднъж сме се сдобили с това спасение чрез вяра в Исус, Бог спазва Своето обещание и написва закона Си на сърцата ни.

Евр. 8:10 Защото ето заветът, който ще направя с израилевия дом след онези дни, казва Господ: ще положа законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им; Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мой народ.

Този факт се прилага еднакво, както за постановленията, така и за 10-те заповеди. Нито едно от тях не е *средство* за спасение, но и двете ще се проявят в живота на спасените, защото *принципите* на закона ще бъдат написани на сърцата ни. Виждаме този принцип ясно разкрит в следното твърдение:

Господ в Своята велика милост изпрати една най-скъпоценна вест до Своя народ чрез старейшините Уагонър и Джоунс. Тази вест трябваше да представи по-ясно пред света въздигнатия Спасител, жертвата за греховете на целия свят. Тя представяше оправдание чрез вяра в Гаранта; канеше хората да приемат правдата на Христос, която се изявява в послушание на всички Божии заповеди. *Свидетелства към служителите* – с. 92

Оправданието чрез вяра води до послушание на всички Божии заповеди, а Неговите заповеди не са тежки.

1 Йоан 5:3 Защото това е любов към Бога – да пазим Неговите заповеди; и заповедите Му не са тежки.

5. Защо спазваме някои от постановленията, но не всички?

Постановленията са една смесица от някои доста разумни, а също и някои напълно непрактични правила. Но ако десетъкът и различаването между чисти и нечисти храни се приемат, какво правим с правилата относно царете, животните с недостатък или първородните на стадото?

Някои казват, че не можем просто да си избираме кои постановления да спазваме—те казват, че, или трябва да ги спазваме всичките, или никое от тях. Но най-малкото има един принцип, който можем да следваме: тези, които се отнасят за жертвената система, вече не са приложими. Месните и питейните приноси, приносите за грях, приносите за престъпление, благодарствените приноси, ритуалите за очистване с червена юница, както и тези за очистване от проказа—всички, които включват кръвна жертва, или огън—могат да бъдат отстранени (Дан. 9:27). Единствената жертва, която ни е казано да правим днес е жива жертва от нас самите, и жертва на прослава (Римл. 12:2; Еремия 33:11; Евр. 13:15).

Като част от 10-те заповеди, съботата ни казва да позволим на слугите и добитъка ни да почиват. Това не означава, че всеки съботопазител трябва да има слуги и добитък. Това е включено заради контекста в който може да се приложи. Същото се отнася и за всички постановления. Постановленията, които забраняват сваряването на яре в млякото на майка му, а също и поставянето на знаци по брадата с цел почитане на мъртвите, нямат приложение в днешното ни общество. Ключът се намира в това да осъзнаем принципа и да го приложим.

Посланието към Евреите прави библейска алюзия към жертвата за прослава, асоциирайки я с ежедневните, седмичните, месечните и годишните определени времена описани в 1-во Летописи:

“И така, чрез Него нека принасяме на Бога **непрестанно жертва на хваление**, тоест плод на устни, които изповядват Неговото Име.” Евреи 13:15

“И за да пристъпват всяка **сутрин** да **славят** и **хвалят** ГОСПОДА, а също и **вечер**, 31 и да принасят на ГОСПОДА всички **всеизгаряния** в **съботите**, на **новолунията** и на **празниците**, под брой, според правилото за тях, **до века** пред ГОСПОДА.” 1 Летописи 23:30, 31.

Всеизгарянията на невинни животни престанали със смъртта на Божия Агнец. Но ние продължаваме да принасяме жертва на прослава. Както преди, така и след кръста, те били принасяни „постоянно“¹.

Има проблем също и с прилагането на определени присъди днес. Не убиваме с камъни онези, които събират разпалки в събота, които се покланят на други богове, или извършват прелюбодейство, защото не живеем в израилевата нация. Практиката за убиване с камъни била добавена поради закоравяването на сърцата им; тя отразява тяхното собствено мислене. Израил донесъл тази практика за убиването с камъни от Египет:

Но Мойсей каза: Не е прилично да направим така, защото ние ще жертваме на ГОСПОДА, нашия Бог, онова, което е гнусота за египтяните. Ето, ако жертваме пред очите на египтяните онова, което е гнусота за тях, няма ли да ни избият с камъни? Изход 8:26

Тогава Мойсей извика към ГОСПОДА и каза: Какво да правя с този народ? Още малко и ще ме убият с камъни! Изх. 17:4

Кажи им: Жив съм аз, заявява ГОСПОД — наистина ще ви направя така, както вие говорихте в ушите Ми! Числа 14:28

Защото, с каквото съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. Матей 7:2

1 На български думата е преведена „до века“

Днес ние сме подчинени на законите в страната, в която живеем. Римл. 13:1, 2

6. Дали празниците са част от жертвената система?

Жертвената система включва всички подробни провизии по отношение на това какви животни са се изисквали при различните приноси. Едногодишно агне при принос за грях; юнец, при принос за престъпление, чифт гугутки в случай, че някой е беден, и т. н. Трябвало е да се изпълняват специфични процедури за приготвяне на жертвата, подреждането ѝ на олтара, по отношение на това какво трябвало да се прави с кръвта и пепелта, какво можело да се яде, и дали да бъдат включени приноси от храни и питиета. И почти всичко било извършвано с жертва.

Празниците на Господ, до един, имали прикрепени към тях жертви. От Числа 28-ма глава научаваме следното:

- Събота: 2 агнета с хранителни и питейни приноси
плюс сутрешните и вечерните приноси
- Пасха: 2 юнеца, 1 овен, 7 агнета, 1 яре, и едно пасхално агне
- Безквасни: 2 юнеца, 1 овен, 7 агнета, 1 яре,
плюс сутрешен принос за седем дни
- Петдесетница: 2 юнеца, 1 овен, 7 агнета, 1 яре,
плюс сутрешния принос
- Тръби: 1 юнец, 1 овен, 7 агнета, 1 яре,
плюс сутрешния принос и месечния принос
- Умилостивение: 1 юнец, 1 овен, 7 агнета, 1 яре, плюс 2 ярета
- Шатри: 13 юнеца, 2 овена, 14 агнета, 1 яре, плюс сутрешният
принос за седем дни с един юнец по-малко при
всеки следващ ден.

По време на всички празници имало жертви за всеизгаряне, дори и в съботата от седмия ден на седмицата.

7. Седмият ден събота постановление ли е, или празник на Господ?

Самият първи празник, който е споменат, както в Левит 23-та глава, така и в Числа 28-ма глава, е празникът на седмичната събота.

Говори на израилевите синове и им кажи: **ГОСПОДНИТЕ празници**, в които ще свиквате свети събрания, Моите празници, *са тези*: 3 Шест дни да се върши работа, **а седмият ден е събота за почивка**, за свято събрание; *в нея* да не вършите никаква работа; във всичките ви жилища **е събота на ГОСПОДА**. 4 Това *са ГОСПОДНИТЕ празници*, свети събрания, които ще свиквате на времената им: Левит 23:2-4

А в съботен ден да принасяте **две едногодишни агнета** без недостатък и две десети от ефа пшенично брашно, смесено с маслиново масло **за хлебен принос и възлиянието му**. 10 *Това е* всеизгарянето за всяка събота **освен постоянното всеизгаряне с възлиянието му**. Числа 28:9, 10

Четири животински жертви и два допълнителни приноса били правени всяка събота. Но макар че жертвите приключили на кръста, съботата не била повлияна от това, защото тя е както спомен, така и символ на бъдещето. Съботата от творческата седмица е основата на една цяла своеобразна система; една система от каскадни съботи, всички от които имат съботата като тяхна основа и източник. Седмата седмица, седмият месец, съботите на всяка седма година произлизат от седмия ден на седмицата – съботата, и тя е техен източник. Това е един извор на благословение, който донася времена на духовно освежение.

Времева рамка	Събитие	Шестици, седмици и почивка	Текстове
7 ^{ят} час	Ежедневна жертва	6 часа между сутрешната и вечерната жертва. 6 часа Христос се измъчва на кръста и след това дошла почивка	Марко 15:25; 15:34; Деян 3:1; Пс. 141:1; Числа 28:8

7 ^{ят} ден	Събота	6 работни дни и следва почивка	Изх. 20:8-10
7 дни	Безквасен хляб	7 дни Безквасни хлябове	Лев. 23:6
7 седм. + 1	Петдесятница	Броят се 7 седмици до Петдесятница и следва почивка	Лев. 23:15
7 ^{ят} месец Броят се седем луни	Тръби, Умилостивение, Шатри (7+1 дни)	Броят се 6 месеца и следват 3 празника в 7-я месец	Лев. 23:24-39; Ис. 66:23, 4 Царе 4:23; Ез. 46:1
7 ^{ма} година	Събота за земята	Отброяват се 6 години и тогава 7 ^{та} година е почивка	Лев. 25:3

7x7 год. + 1	Юбилей	Броят се 7x7 години до юбилея и тогава е почивка	Лев. 25:8-10
7 ^{та} x 1000 години	Милениум	Броят се 6 пъти по 1000 години и следва почивка	Лев. 20:6

8. Колко съботи има?

В края на шест работни дни е седмият ден – събота на Господ. На 15^я ден от първия месец – първият ден от безквасните хлябове, е годишна събота. Седем дни по-късно, има втора годишна събота, по времето на безквасните хлябове. В края на седемте седмици, всяка година, е годишната събота на Петдесятница. На първия ден от седмия месец е годишната събота на Тръбите. На десетия ден от този месец е годишната събота в деня на Умилостивението. На 15^я ден в този месец е първата от годишните съботи от дните на Шатрите. След осем дни е втората годишна събота по време на Шатрите. В края на шест сезона за засаждане земята спазва една съботна почивка. След седем съботи земята спазва юбилейна събота. Това става на 50^{та} година, което води до две последователни съботи за земята. В края на шест хиляди години

на грях, земята ще пази един седми милениум, 1000 години на съботна почивка за целия свят.

Това са доста съботи!

Всяка седма година и всяка 50^{та} година, земята спазва събота, в която не се извършва никакво садене, земеделците са в отпуск и земята си почивала. Това не било жертва от добитъка, а жертва от труд, докато същевременно се уповавало изцяло на обещаното от Йехова благословение, че на седмата година Той ще извърши чудо, точно както правел и на шестия ден, когато имало двоен дял манна в пустинята. И на шестата година, преди седмата събота за земята, се очаквало тройно благословение, което да ги поддържа през седмата (сега вече 49^{та}) година, а така също и през 50^{та} юбилейна година!

Трябва ли да оставяме земята да си почива на всеки седем години и в годината на юбилея?

Съвременните органични градинари признават мъдростта в оставянето на земята да си почива, сменяйки посевите и оставяйки почвата и нейната деликатна екосистема да се възобнови.

9. Какво е съботното благословение?

“И на седмия ден Бог беше свършил делото, което беше създал; и на седмия ден си почина от цялото дело, което беше създал. 3 И Бог **благослови** седмия ден и го **освети**, защото в него си почина от цялото Си дело, което Бог беше създал и сътворил.” Битие 2:2, 3

“Защото в шест дни ГОСПОД направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почина. Затова ГОСПОД **благослови** съботния ден и го **освети**.” Изход 20:11

Съботата на седмия ден била благословена от Бога. Но съботното благословение се простира към всички допълнителни съботни принципи—седмата седмица, седмият месец, седмата година, годината седем по седем, и юбилеят. Ето защо ни е казано да се научим да броим по седморки.

Заради специалните почести, които Бог е прехвърлил върху седмия ден, **той изискваше народа му да броят по седморки**, за да не би да забравят своя Създател, който е направил небесата и земята за шест дни и си починал на седмия. *Духовни дарби*, том 3-ти, с. 53, Гл. 4 Животът на Адам - Параграф 5

Забележете също тази препратка към *всяка* съботна институция, а не просто към *съботната* институция:

Всяка съботна институция носи името на своя автор, един неизличим белег, който показва властта на всяка една от тях. Нашето дело е да водим хората към разбиране на това. *Свидетелства към църквата* том 6-ти, с. 352, Гл. 44 Съблюдаване на съботата; Реформа в съблюдаване на съботата – Параграф 2

Всяка съботна година земята е трябвало да си почива, “една събота на почивка за земята, една събота за ГОСПОД” Левит 25:4.

“Тогава ще заповядам така да се **благослови** за вас шестата година, че да роди плод за три години.” Левит 25:21.

Подобно на благословиенето с манната в шестия ден, описано в Изход 16-та глава, шестата година, преди 49^{та} година, щяла да получи тройно благословение, достатъчно, за да поддържа народа в продължение на три години (7^{та} съботна година за земята и 8^{та} юбилейна съботна година за земята) докато би могло да бъде пожъната отново една реколта.

Също било осигурявано благословение за онези, които щели да идват три пъти в годината, за да се събират в определените святи събрания.

“Да пазиш седем дни празника на колибите, след като прибереш добива от хармана си и от лина си; 14 и да се веселиш на празника си, ти и синът ти, и дъщеря ти, и слугата ти, и слугинята ти, и левитът, и чужденецът, и сирачето, и вдовицата, които са вътре в портите ти. 15 Седем дни да празнуваш празника на ГОСПОДА, своя Бог, на мястото, което ГОСПОД избере, **защото** ГОСПОД, твоят Бог, ще **те благославя** в целия ти добив и

във всичките дела на ръцете ти, а ти само ще се веселиш. 16 Три пъти в годината всичките ти мъже да се явяват пред ГОСПОДА, твоя Бог, на мястото, което Той избере — на празника на безквасните хлябове, на празника на седмиците и на празника на колибите — и да не се явяват пред ГОСПОДА с празни ръце. 17 Всеки да дава колкото може да даде ръката му, според **благословието** на ГОСПОДА, твоя Бог, което ти е дал.” Второзаконие 16:13-17.

Не само седмият ден и седмата година, но и седмият месец е откроен като специално време за почивка. Левит 23:24 представя седмия месец с един интересен израз във версията на Септуагинтата:

λάλησον τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ λέγων τοῦ μηνὸς τοῦ ἑβδόμου
 μιᾶ
 Говори на израилевите синове, казвайки: в месец
 седми, в първия
 τοῦ μηνὸς ἔσται ὑμῖν **ἀνάπαυσις** μηνιόσυνον
 σαλπύγγων κλητῆ
 на месеца е твоята **висша-почивка**, спомен за
 тръбно събрание
 ἅγια ἔσται ὑμῖν
 свят ще ти бъде

Първият ден на седмия месец е празникът на тръбите, единственият новолунен празник, който има съботна почивка. На гръцки това е думата *анапаусис*.

ана- представка, която показва повишаване, въздигане, надграждане.

-паусис означава пауза, почивка. Заедно образуват “висша събота.”

Десет дни по-късно е денят на Умилостивението.

Забележете начина по който *анапаусис* се появява отново в Левит 16:31:

σάββατα σαββάτων **ἀνάπαυσις** αὕτη ἔσται ὑμῖν καὶ ταπεινώσετε
 Събота на съботите **висша почивка** е това за вас, за да наскърбите
 τὰς ψυχὰς ὑμῶν νόμιμον αἰώνιον
 вашите души – вечен закон

Денят на Умилостивението е единственото годишно свято събрание, което е *шабатна* събота. Подобно на седмичната събота, той също е ден, в който не трябва да се върши никаква работа. Ето затова той е наречен събота на съботите. Това също е единственото място в писанието, където е дадена изрична насока по отношение на времето за започване и завършване на съботното съблюдаване.

σάββατα σαββάτων ἔσται ὑμῖν καὶ ταπεινώσετε τὰς ψυχὰς ὑμῶν ἀπὸ
Събота на съботите е това – за вас, за да огорчите вашите психи в
ἐνάτης τοῦ μηνὸς ἀπὸ ἑσπέρας ἕως ἑσπέρας σαββατιεῖτε τὰ σάββατα
деветия на месеца при вечер до вечер да сабатвате съботата

За древния Израил това бил най-святият ден от цялата година. От залез до залез народът е трябвало да “огорчат/смирят” душите си. Ако това не било направено, резултатът щял да бъде едно отделяне за постоянно. За духовния Израил днес, действителният ден е едно време на бдителна подготовка и очистване на душата, защото в края на това време нашият Първосвещеник ще напусне Най-святото място, за да прогласи тържествено: “Който е свят, нека бъде и занапред свят...който е нечист, нека бъде и занапред нечист” Откровение 22:11.

Пет дни след това започва празникът на Шатрите. Първият и последният ден са съботи за *анапаусис*, повишена почивка като тази в Левит 23:39:

καὶ ἐν τῇ πεντεκαίδεκάτῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς τοῦ ἑβδόμου τούτου и
в петнадесетия ден на седмия месец, когато

ὅταν συντελέσητε τὰ γενήματα τῆς γῆς ἑορτάσετε τῷ κυρίῳ
събираш плода на земята ще пазиш господните

ἑπτὰ ἡμέρας τῇ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ **ἀνάπαυσις** καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ
седем дни на първия ден **висша-** и **в** **деня**
почивка

ὀγδόῃ **ἀνάπαυσις**
осми **висша почивка**

Едно засилване на почивката се осъществява в седмия месец с четири от седемте годишни съботи, които се случват по това време.

1^{ВИ} Месец

7^{МИ} Месец

1	2	3	4	5	6	7 ПОЧИВКА
ПС С <small>1234567</small>			ССС В <small>12345678</small>			
ПРОЛЕТ			ЕСЕН			

8^{ЯТ} ден на Шатрите, наречен Великият ден (синьо В), който е разположен след седемдневния есенен празник, отразява като огледало Пасхата (черно П), и е позициониран преди седемдневния празник на безквасните хлябове от пролетта.

Септуагинтата - LXX – текстовете на гръцкият превод на Стария завет, използва думата *анапаусис* за трите есенни празника. Когато Исус се изправил при последния ден на празника Шатри, във Великия ден, и казал: “Който е жаден, нека дойде при мен и да пие!” той повтарял поканата, която бил отправил в Матей 11:28, “Елате при мен, всички, които се трудите и сте обременени, и аз ще ἀναπαύσω”, ще ви дам *анапаусис*, ще повиша *почивката* ви.

Тази повишена почивка, която се получава чрез определените времена на съботата, прави разграничението между мъдрите и глупавите девизи. Мъдрите имали допълнително масло в техните съдове. Те стояли на луната и били облечени със слънцето. Знаели че Господ е назначил луната за определени времена (Пс. 104:19).

Важно е че девизиците чуват среднощния вик и се събуждат. В адвентната история, Среднощният вик бил донесена от Самуел Сноу вест в месец юли 1844 г. и нататък. Тази вест съобщавала за времето на Деня на Умилюстивението според библейския календар. Ангелът казал на Елън Уайт, че тази вест щяла да осветлява целия път до Божия град:

Докато се молех на семейния олтар, Светият Дух ме осени и ми се струваше, че се издигам все по-нагоре и по-нагоре, високо над тъмния свят. Обърнах се да видя къде е адвентният народ в този свят, но не можах да го намеря. Тогава чух глас да ми казва: "Погледни пак, но гледай малко по-високо". Повдигнах очите си и видях една права и тясна пътека, простираща се високо над света. Адвентният народ пътуваше по тази пътека към святия град, който се намираще на другия край на пътеката. **Зад пътуващите адвентисти, в началото на пътеката, имаше блестяща светлина, за която един ангел ми каза, че представлявала "среднощният вик"**. Тази светлина огряваше цялата пътека и беше светилник за нозете им, за да не се спъват. Докато продължаваха да гледат към Исус, Който вървеше точно пред тях, водейки ги към града, те бяха в безопасност. *Ранни писания*, с. 14, Моето първо видение – Параграф 2

Анапаусис или блажената почивка на Христос, която идва в съботата, започнала да изгрява над умовете на Божия народ чрез вестта на А. Т. Джоунс през февруари 1893 г., - годината, която била точно 49 години след 1844 г.

А сега друго нещо: Кой бил реално присъстващият посредник при сътворението? [Събранието: "Христос."] Кой бил този който си починал? [Събранието: "Христос."] Кой се освежил? [Събранието: "Христос."] Кой благословил? [Събранието: "Христос."] Чие присъствие я направило свята? [Събранието: "Христовото."] Чие присъствие е в деня? [Събранието: "Христовото."] Тогава човекът, който не е осветяван от присъствието на Исус Христос, и не е направен свят, и не е благословен, и на когото тя не е дала почивка, защо той не може да пази съботата? Не виждате ли, съботата може да бъде спазвана само с Христос в човека; защото съботата донася, и има в себе си, присъствието на Христос. А. Т. Джоунс, *Бюлетин на Генералната Конференция*, Проповед 20, 1893 г.

Христос е Господар на съботата и Неговият Дух влиза в сърцата на онези, които Го чакат при всяка седмичност. Всяка седмичност е една

подготовка за последната седмичност, когато ще започне милениумът на почивка. Когато се хващаме за всяка седмичност, ние получаваме повече масло в съдовете си, за да бъдем подготвени за вика в полунощ: излезте да Го посрещнете. Тези които са бдели и чакали при всяка седмичност, ще бъдат онези, които са готови за последната криза. Те ще бъдат готови за последния Юбилей:

И когато бе произнесено безпределно благословение над онези, които бяха почитали Бога чрез свято пазене на Неговата събота, се чу мощен вик на победа над звяра и неговия образ. **Тогава започна юбилейната година**, когато земята трябваше да почива. *Ранни писания* – с. 34, 35, По-късни видения - Параграф 5

Божиите хора ще пазят седмория Юбилей точно при второто идване на Христос. Това не внушава ли, че тази седморна събота ще се прилага все още в тези последни дни?

Защо спазваме една от съботите, но не всички?

Спазването на седмичната събота било заповядано в Стария завет; това не е заповядано *само по себе си* в Новия завет, но примерът на Исус и апостолите свидетелства за нейната продължаваща важност и валидност.

Това е принципът на унаследяването. Както Христос наследил властта на своя Баща, така годишните съботи наследяват реалността на седмичната събота. Някои отричат наследството на Божия Син; други отричат наследството на годишните съботи. И двете групи пропускат голямо благословение.

Както мнозина се опитват да докажат божествеността и властта на Христос независимо от Неговия Баща, така и мнозина се опитват да докажат, че годишните съботи са независими от седмичната събота и по този начин ги отхвърлят. Когато държим ключа за наследството, намиращ се в синовността на Христос, можем да отключим благословеното наследство, което се намира в годишните съботи, идващо от седмичната събота.

Съботата на седмия ден е, както възпоменателна, така и типологична. Всеки седем дни ние се покланяме на Създателя за Неговата велика творческа сила, и седмичната събота има своите образи в седмата седмица, в седмия месец, в седмата година, в седмата събота за земята и в седмия милениум.

Така също и годишните съботи са, както възпоменателни, така и типологични. Макар че към тях също са прикрепени жертви, когато жертвената система приключила на кръста, те продължили да бъдат валидни, защото те са, както възпоменателни, така и типологични.

Паметници

Първоначално празниците възпоменаваха събития в преживяването на древния Израил. По този начин:

- **Пасхата** напомня последната нощ в Египет и избавлението от фараона.
- **Безквасните хлябове** възпоменават простата храна, която имали, когато напуснали Египет.
- **Петдесетница** възпоменава слизането на Бог и Неговия Син върху планината Синай.

Есенните празници не са така очевидно свързани с познато събитие от онази година на Изхода. Беше ли денят на умилостивението изпълнен онази есен? Бяха ли надувани тръбите десет дни преди това? Светилището в пустинята трябваше да бъде конструирано преди това. Възможно ли е това също да е било навреме? Мойсей бил 80 дни на планината, а между Петдесетница и Умилостивението имало приблизително 130 дни. Мойсей със сигурност е трябвало да наглежда работата. Просто няма подробно описание на времето когато това може да се е случило през онази година. Трябва също да вземем предвид и отстъпничеството със златното теле и отнемането на светилището от Израил, които възпрепятствали неговия напредък. Това имало ли е някакво отражение върху поклонението им на Йехова?

Шатороизграждане възпоменава техния живот в шатри за 40 години в пустинята. Но то започнало веднага след като те напуснали Египет, или поне, когато достигнали до Елим – мястото на първото им голямо лагеруване. По-късно то било свързано с есенната пшеничена жетва, но тя не започнала преди да уседнат в Ханаан. И пролетното разнасяне на снопа също изисквало установяване на ечемичната жетва—нещо което не се е случвало по времето в пустинята.

Есенните символи просто нямат подходящи събития, към които да може да се свържат с възпоменание.

Символи

Празниците също не били само възпоменателни, но и типологични. Освен че са паметници за минали исторически събития, те били и прелюдии към бъдещи събития. Пролетните празници предвещават смъртта, погребението, възкресението и встъпването в длъжност на идващия Месия като Първосвещеник в Святото място на небесното светилище. Есенните празници били едно очакване на финалното дело в Най-святото място и Неговото завръщане, за да пожъне земята.

Пасха

“Пасхата трябваше да бъде **както възпоменателна, така и символична** - не само да сочи назад към освобождението от Египет, но и напред към по-великото освобождение, което Христос трябваше да извърши, като избави народа Си от робството на греха. *Патриарси и пророци* с, 277, Гл. 24 Пасхата - Параграф 8

Когато пасхалният символ срещнал своя образ при смъртта на Исус – Божият Агнец, вече нямало нужда от животински жертви. “В средата на седмицата” Той направил “да престанат жертвата и приносът” (Дан. 9:27). Ако тези жертви били продължили да се извършват, това би било едно презиране на Христовата жертва.

“Продължаването на тези **ритуали** би било **оскърбление на Йехова. Яденето от тялото и пиенето от кръвта на Христос, не само** при свещената служба, но ежедневното участие в хляба на живота за задоволяване на глада на душата, щяло да се осъществява чрез **приемането на Неговото Слово и извършването на Неговата воля.**”
Ривю & Херълд 14-ти юни, 1898 г.

Ако продължават да се жертват агнета, това би било едно безочливо незачитане на Христовата жертва. Жертвените ритуали трябваше да престанат със смъртта на Исус. Но едно възпоменаване на Неговата жертва остава в церемониите на Господната вечеря, кръщението и наредбата за измиването на нозете. Господната вечеря също съдържа

ритуал и церемония и, ако се изпълнява без зачитане на истинското ѝ значение, може да стане безсмислена и празна. Простото “консумиране” на *безквасен* хляб и “пиенето“ на *не ферментирал* гроздов сок, без “приемането на Неговото Слово и извършването на Неговата воля” също би било една обида за Йехова.

Пасхата възпоменава също завета, който Бог сключил с Авраам в Битие 15-та глава. Израил излязъл на същия ден.

„Но както звездите в огромните орбити на начертания си път, така и Божиите намерения нито избързват, нито се отлагат. Чрез символите на голямата тъмнина и димящата пещ Бог бе открил на Авраам робството на Израил в Египет. Той бе заявил, че времето за пребиваването на евреите там ще бъде четиристотин години. “И подир това - каза Той - ще излязат с голям имот” (Бит. 15:14). Срещу тези думи напразно воюва цялата власт на гордата фараонова империя. **Точно “в същия ден”, посочен в Божието обещание, “всичките войнства Господни излязоха от Египетската земя”. Така в небесния съвет бе определен и часът за идването на Христос. Когато големият часовник на времето посочи точния час, Исус се роди във Витлеем (Иzx. 12:41).**“ *Копнежът на вековете* - с. 32, Гл. 3 „А когато се изпълни времето - Параграф 3

Това показва ясно, че макар “националният празник на юдеите да трябваше да отmine завинаги” по отношение на освобождаването от Египет, възпоменаването на вечния завет с Авраам все още оставаше. Същото е вярно и за седмия ден събота. Във Второзаконие 5:15 Израил трябваше да помни съботата като едно освобождение от тяхното национално робство. Това специфично приложение престана на кръста, но предишният паметник на сътворението, който се намира в Изход 20-та глава остана.

Безквасни хлябове

Безквасният хляб продължава да бъде символ в Господната вечеря. Тази част от пасхалната церемониална служба е присъствала както по един **възпоменателен, така и по един символичен** начин. Той сочи назад към безгрешния живот, който Христос живя, и напред към победата над греха, която Той обещава да даде на онези, които ходят по дух; когато ще седнат с него на сватбената вечеря на Агнето, и Христос изпълни

своето обещание да не яде от безквасния хляб и да не пие от плода на лозата, докато не го пие нов в царството на Неговия Баща (Лука 22:16, 18; 26-29).

Пасхата се случвала само веднъж в годината. Ние традиционно сме празнували Господната вечеря четири пъти в годината. Но жертвената система имала най-малко сутрешна и вечерна жертва, които сега са заменени със сутрешни и вечерни богослужения—или поне така би трябвало да бъде. Трябва ли да спазваме като святи, сутрешните и вечерните определени времена? Пропускаме едно важно благословение, ако не го правим.

Петдесетница

Също така, все още очакваме с нетърпение окончателното изливане на Духа във времето на късния дъжд, когато денят на Петдесетницата действително ще е „дошъл напълно.“

“Тези сцени трябва да се **повторят**, и то с по-голяма сила. Изливането на Светия Дух **в деня на Петдесетницата** беше ранният дъжд, но **късният дъжд** ще бъде по-изобилен. Духът очаква да го поискаме и да го приемем. **Христос трябва отново да бъде разкрит** в Неговата пълнота чрез силата на Светия Дух.” *Притчи Христови* – с. 121, Гл. 9 Бисерът – Параграф 11

“Нито един от нас няма да получи печата на Бога докато характерите ни имат някакво петно или леке. На нас е оставено да излекуваме дефектите в характерите си, да очистим храма на душата от всяко омърсяване. **Тогаваш късният дъжд ще падне върху нас, както ранният дъжд слезе върху учениците в деня на Петдесетницата.**” *Християнско преживяване и учения* – с. 189, Параграф 2

Точно след деня на Петдесетницата Петър казал: “Затова покайте се и обърнете се, за да се заличат греховете ви, когато дойдат **времената на освежаването** от присъствието на Господ; И той ще ви изпрати Исус Христос” (Деян 3:19, 20). Той очаквал едно бъдеще време, когато присъствието на Господ щяло да бъде изявено чрез изпращането на Исус като едно велико време на освежаващ дъжд – късният дъжд.

Всъщност дали късният дъжд ще слезе в един бъдещ ден на Петдесетницата? Не може да се каже със сигурност, но е възможно. Не бих искал да го пропусна. Досега са се изпълнили пет събития точно на определеното им време.

1. Христос умрял на Пасхата;
2. Той си почивал в гроба без да види изтление като Истинският хляб от небето на първия ден от безквасните хлябове;
3. Той възкръсна от гроба в деня на помахането на снопа; (не празник, а определено време)
4. Той излял дара на Своя Дух в деня на Петдесетницата; и
5. Влязъл в Най-святото място като наш Първосвещеник, за да започне Своего дело на съд в деня на умилостивението.

Ако късният дъжд вали на Петдесетница, това би било едно повторение както показва Елън. Дали ще се повтори пасхалното преживяване?

Със сигурност това не е смъртта на Христос, но все пак е предсказан един смъртен указ. Дали краят на благодатното време ще се случи в едно от определените времена? Нямам доказателство за това. Изглежда че това ще се случи при края на Христовото посредничество в Най-святото място и вероятно може подходящо да се свърже с деня на Умилостивението, но събитията на този „ден“ няма да бъдат окончателни докато не дойде времето, когато козелът за отпущане бъде изпратен в пустинята. Дали това е затварянето на Сатана в изолация по време на милениума, или съдът с големия бял трон в края на милениума окончателно ще сложи край на Умилостивителния ден? Това са въпроси на които още не е отговорено.

Тръбите

Сега стигаме до есенните празници и тяхното символно изпълнение. Щом пролетните празници са се изпълнили „не само като събитие, но и по отношение на времето” (*Великата борба* изд. 1888 г. с. 399, Гл. 22 Изпълнени пророчества - Параграф 23), тогава трябва да очакваме същото и за есенните празници, макар че те са отделени от техните пролетни съответствия с 37 юбилея (точно, бих добавил). За мен, преобразуването на точните интервали на юбилея (49 години) между възнесението на Христос за *започването* на службата му в Святото място, и когато *започнал* делото си в Най-святото място (точно 37 юбилея по-късно - $37 \times 49 = 1813 + 31$ сл. Хр. = 1844) е едно мощно

потвърждение, че поне годината, която приключва пророчеството за 2300 години от Данаил 8-ма глава е определена и сигурна.

Но единственото събитие, което се е случило точно на определеното време през 1844 г. било Денят на умилостивението. Вероятно празнината от 1813 години е причинила разширяване на интервалите между последните символи. Колко голямо би било това разширение? Щом като е установено точното време на седмия месец и десетия ден, къде бихме намерили първия ден на този символен месец?

Уилям Милър получил пасторските си права на празника на Тръбите в 1833 г. - пророчески 10 дни преди деня на Умилостивението през 1844 г. Ако това е било едно значимо разширение от типа ден равен на година, тогава трябва да очакваме продължаването на този модел със символния празник на Шатрите от пет години след 1844 в 1849 г. Но Христос не дошъл със сърп в ръка, за да пожъне земята през тази година. Нито го е правил и след това. Сега имаме една много голяма празнина, която възлиза до почти 170 години.²

Ако 170 години съответстват на пет години (при положение, че Христос би дошъл през следващите няколко месеца), тогава символният празник на тръбите трябва да се е изпълнил (на същия ден от този празник) 340 години преди 1844 г., в 1504 г. Не мога да намеря никакво събитие, което да отговаря на символичната тръба около тази година. Може би 1492 или 1517 г. Разкриването на Новия свят със сигурност е било една глобална новина. Лутеровите 95 тезиса достигнали главните страници на новините. Но сега вече търсим в историята, вместо в Писанието.

Защо изпълненията на образа по времето на второто Му идване да не бъдат изпълнени също и “в реално време” както станало с онези при първото Му идване? Това е добър въпрос. Добрият отговор на това все още предстои. Но някои са склонни да очакват едно бъдещо изпълнение на този празник. Това обаче не прави ли датата 22-ри октомври невалидна? Не и ако са обещани многократно повтарящи се събития като Петдесетница. Може би 1844 г. бележи началото на небесния ден на Умилостивението, а някой бъдещ ден на умилостивението ще отбележи края на службите в Най-святото място и прогласяването на Откровение 22:11. Възможно ли е последните тръби, денят на Умилостивението и

2 Бел. прев. Това е по времето, когато е писана тази книга, а в наше време те са повече от 170 г.

Шатрите, всички те да се осъществят в рамките на 15 дни? Това е нещо върху което трябва да размислим.

Шатрите

“Празникът на Шатрите бил не само **възпоменателен, но и символен**. Той не само посочвал назад към пътуването в пустинята, но, като празник на жетвата, той чества събирането на земните плодове и сочи напред към великия ден на окончателното събиране, когато Господарят на жетвата ще изпрати Своите жътвари, за да съберат тръните заедно на снопове за огъня, и да събере житото в житницата си.” Патриарси и пророци с. 541, Гл. 52 Годишните празници – Параграф 24

Празникът на събирането е последният и единствен празник, който все още не е срещнал своя образ. Това ще се изпълни при второто пришествие. Той със сигурност не е бил анулиран на кръста. Ще бъде ли това финалното определено време, което бележи завръщането на Христос в облаците с Неговия сърп за жътва? Не знам, но Исус казал: “Бдете и бъдете готови.” Бъдете бдителни за новолунията, за да знаете кога идва 7^{ят} месец – това би могло да е част от това бдене. Възможно е. Мисля че ще внимавам, поне за всеки случай.

11. Дали Бог е направил празниците да престанат?

И да, и не. Когато северните племена на Израил се откъснали от Юда и Вениамин, Еровоам променил времето на есенните празници от седмия към осмия месец и учредил алтернативни центрове на поклонение в Дан и Ветил, украсени с чифт златни телета:

3 Царе 12:32 И Еровоам направи празник в осмия месец, **на петнадесетия ден от месеца, като празника, който се правеше в Юда**, и принесе жертви на олтара. Така направи във Ветил и жертваше на телетата, които беше направил. И настани във Ветил свещениците на високите места, които беше направил. 33 Така той принесе жертви на олтара, който беше направил във Ветил, на петнадесетия ден от осмия месец — месеца, който беше измислил от сърцето си, и направи празник за израилевите синове, и принесе жертви на олтара, и покади.

За северното царство “празниците на ГОСПОД” най-вероятно са приключили, както било пророкувано от пророк Осия.

“И ще прекратят цялото ѝ веселие — празниците ѝ, новолунията ѝ и съботите ѝ, и всичките ѝ празнични времена.” Осия 2:11

По един начин, който не е неопределен, Йехова щял да прекрати “нейните празнични дни” (חַג־גַּת хаг-гат, ἑορτὰς хеортас в LXX³)

годишни

“нейните новолуния” (חַדְשֵׁי חוֹדֶשׁ хо-дъ-ша, νουμηνίας ноумениас LXX)

месечни

“нейните съботи” (שַׁבָּתֵי שָׁבַט шаб-бат-т, σάββατα саббата LXX) и

седмични

“всичките ѝ тържествени празници” (מִתְעַבְּרִים мо’ед, πανηγύρεις панегуреис LXX)

ежедневни и всички горни

Осия живял в северното царство Израил и бил инструктиран от Бога да разиграе едно пророчество за отклонилите се племена.

“И той отиде и взе Гомер, дъщерята на Девлаим, и тя забременя и му роди син. 4 И ГОСПОД му каза: Наречи го Езраел, защото още малко и ще накажа дома на Ииуй за кръвопролитие в Езраел и **ще прекратят царството на израилевия дом.**” Осия 1:3, 4.

В 722 пр. Хр. северните племена били пленени от Асирия, за да не се върнат никога. А 130 години по-късно Вавилон завлякъл южното царство Юда за едно пленничество от 70 години. Но Юда се върнал под водачеството на Ездра и Неемия, и възстановил празниците. Особено празника на Шатрите:

“Цялото събрание, всички, които се бяха върнали от плена, направиха **колиби** и живяха в колибите. Защото израилевите синове не бяха правили така от времето на Иисус, сина на Навий, до онзи ден. И настана много голяма радост.” Неемия 8:17

Дори евреите, юдеите, самите израилтяни не спазвали празниците в продължение на много столетия. А след това били възстановени. Също както днес се възстановяват старите пътеки.

3 Латинска абривиатура за Септуагинтата

12. Колко закона има?

Един от първите показатели, че има много закони е това, което Господ казал относно Авраам, над 400 години преди Законът да бъде даден на планината Синай.

“Понеже Авраам послуша гласа Ми и опази поръченията Ми, заповедите Ми, наредбите Ми и законите Ми.”
Битие 26:5

Но освен Неговите закони, имало също и заповеди и постановления. Авраам спазил десетте заповедни принципа (заповеди), покланяйки се само на истинския Бог Създател на небето и земята, уважавайки живота и собствеността на другите, когато спасявал Лот и цялата му покъщнина, верен на Сара докато смъртта ги разделила—дотоам че послушал нейното предложение за Агар, и не пожелал плодородните градове на равнината. Но какви постановления спазил Авраам? Той платил десетък на Мелхиседек и принесъл жертви на Господ. Обрязъл себе си, синовете си и всички мъжки в дома си. Той дори измил краката на непознатите посетители и им сервирал ястие от чисто месо и безквасен хляб.

Заповеди, постановления и закони. Това е подобно на една друга комбинация, която често се появява в Петокнижието: заповеди, постановления и съдби:

Вт. 4:13-14 Така Той ви изяви завета Си, който ви заповяда да вършите — десетте заповеди — и ги написа на две каменни плочи. 14 И по онова време ГОСПОД ми заповяда да ви науча на постановления и съдби, за да ги изпълнявате в земята, в която влизате, за да я завладеете.

Вт. 6:1 А това са заповедите, постановленията и съдбите, които ГОСПОД, вашият Бог, заповяда да ви науча, за да ги вършите в земята, в която преминавате, за да я притежавате:

Вт. 7:11 Затова да пазиш заповедите, постановленията и съдбите.

И освен близката връзка между тези трите, забележете, че заповедите, постановленията и съдбите, всичките три са Божии, те са Негови, принадлежат на Него.

Вт. 6:17 Да пазите усърдно **заповедите на ГОСПОДА, своя Бог, и свидетелствата Му, и постановленията Му,** които Той ти заповяда.

Вт. 11:1 Затова да любиш ГОСПОДА, своя **Бог,** и да пазиш винаги **заповяданото от Него, постановленията Му, правилата Му и заповедите Му.**

Вт. 26:16, 17 Днес ГОСПОД, **твоят Бог,** ти заповядва да спазваш **тези постановления и съдби;** затова пази ги и ги върши **с цялото си сърце и с цялата си душа.** 17 Днес ти си заявил, че ГОСПОД е твоят Бог и че ще ходиш в **пътищата Му** и ще пазиш **постановленията Му, заповедите Му и съдбите Му...**

Вт. 30:16 Като ти заповядвам днес да любиш ГОСПОДА, своя Бог, да ходиш в **Неговите пътища** и да пазиш **заповедите Му, постановленията Му и съдбите Му,** за да живееш и да се умножаваш, и ГОСПОД, твоят Бог, да те благослови в земята, в която влизаш, за да я завладееш.

Левит 18:4-5 Моите закони да изпълнявате и **Моите съдби** да пазите и да ходите в тях. Аз съм ГОСПОД, вашият Бог. 5 Затова да пазите **постановленията Ми** и **съдбите Ми,** чрез които човекът, ако ги изпълнява, ще живее. Аз съм ГОСПОД.

Но тези постановления, съдби и закони са наречени също законът на Мойсей, защото той бил даден на Мойсей, за да го даде на народа.

Лев. 26:46 Това са **постановленията и съдбите и законите, които ГОСПОД установи** между Себе Си и израилевите синове **чрез Мойсей** на **Синайската планина.**

Мойсей бил каналът, посредникът чрез който бил даден законът. Постановленията и съдбите са подробни примери, усилване и увеличение на основните принципи изразени в десетте заповеди. Така и Христос дошъл да възвеличи закона (Исаия 42:21) и Той също се възкачил на планината и поучавал на закона в големи подробности.

Вт. 4:44, 45 А това е законът, който Мойсей постави пред израилевите синове. 45 Това са **свидетелствата,**

постановленията и съдбите, които Мойсей изговори на израилевите синове, когато излязоха от Египет.

Законът на Отец бил изговорен на планината Синай от Божия Син; Той е Словото на Бога. “Защото Аз не говорих от Себе Си, а Отец, който Ме прати, Той Ми даде заповед какво да кажа и какво да говоря.” казал Исус в Йоан 12:49.

Заповедите и постановленията са близко свързани.

Вт. 4:40 Затова да пазиш **Неговите** постановления, и **Неговите** заповеди...

Вт. 6:2 Да може да се боиш от ГОСПОД твоя Бог, да пазиш всички **Негови** постановления и **Неговите** заповеди, които ти заповядах...

Вт. 27:10 Затова да слушаш гласа на ГОСПОД твоя Бог, и да изпълняваш **Неговите** заповеди и **Неговите** постановления, които ти заповядвам днес.

Вт. 28:15 Но ако не слушаш гласа на ГОСПОДА, своя Бог, да внимаваш да вършиш **всички Негови** заповеди и **Негови** постановления, които днес ти заповядвам, тогава всички тези проклетия ще дойдат върху теб и ще те постигнат.

Вт. 30:9-10 И ГОСПОД, твоят Бог, ще ти даде изобилие във всичките дела на ръката ти, в плода на утробата ти, в плода на добитъка ти и в плода на земята ти; защото ГОСПОД отново ще се зарадва над теб, за да ти прави добро, както се е радвал над бащите ти; 10 ако послушаш гласа на ГОСПОДА, своя Бог, да пазиш **заповедите Му** и **постановленията Му, които са написани в тази книга на закона**, и ако се обърнеш към ГОСПОДА, своя Бог, с **цялото си сърце и с цялата си душа**.

Книгата на закона съдържа и десетте заповеди, и постановленията. Когато Давид предавал царството в ръцете на сина си Соломон, той го посъветвал: “пази заповяданото от ГОСПОДА, твоя Бог, да ходиш в **пътищата Му**, да пазиш **постановленията Му**, **заповедите Му**, **правилата Му** и **свидетелствата Му**, както е писано в Мойсеевия закон,...”

3

Царе

2:3

Вт. 17:18, 19 И когато седне на престола на царството си, **да си направи в една книга препис на този закон, от книгата, която е пред свещениците левити.** 19 И той да бъде при него и да го чете през всичките дни на живота си, за да се научи да се бои от ГОСПОДА, своя Бог, и да **пази всичките думи на този закон и тези постановления,** и да ги върши;

Преписът на закона в книгата съдържа „този закон“ и „тези постановления.“ По този начин законът с десетте заповеди бил включен в книгата на закона, за да може да бъде достъпен за свещениците и царят, и за да могат да се позовават на него. Оригиналният закон бил в ковчега. Той не бил изложен пред погледа на обществото. Никой не би могъл да знае какво казват десетте заповеди, щом като си стояли вътре в ковчега. Един препис бил включен в книгата на закона:

2 Лет. 34:14, 19, 21, “И като изнасяха парите, внесени в ГОСПОДНИЯ дом, свещеник Хелкия намери книгата на ГОСПОДНИЯ закон, даден чрез Мойсей.” “А когато царят [Йосия] чу думите на закона, раздра дрехите си.” “...понеже бащите ни не са опазили ГОСПОДНОТО слово.”

Във 2 Лет. 17:9 Йосафат изпраща левитите с “книгата на закона на ГОСПОД” из цялата страна, за да учат народа. В Неемия 8:1 Ездра донесъл “книгата на закона на Мойсей, който ГОСПОД беше заповядал на Израил” “на първия ден от седмия месец” (Празникът на Тръбите, стих 2)

Стих 8: “те прочетоха в книгата в закона на Бога”

Стих 9: “Този ден е свят на ГОСПОД твоя Бог; не жалейте и не плачете”

Неемия 8:18 “книгата на Божия закон.”

Неемия 9:3 “книгата на закона на ГОСПОД техния Бог”

Тази книга била нещо много повече от закона на Мойсей. Тя включвала Изход 20-23, където се намирали десетте заповеди, постановленията и съдбите.

Белег на ръката и на челото

Затова да вложите тези **мои** думи в сърцето си и в душата си и да ги вържете **като знак на ръката си, и да**

бъдат като превръзки над очите ви. Второзаконие 11:18

Какво били тези думи? Знак на ръката ти и на челото ти. В Откровение 13-та глава се слага един знак на дясната ръка или на челото. В Откровение 7-ма глава се поставя Божият печат на челото, а в 14-та глава той изглежда като името на Отец. Евреи 8-ма глава повтаря новозаветното обещание от Еремия 33-та глава, където Бог обещава да напише закона Си в умувете ни:

Вт. 31:9-12 И Мойсей **написа този закон** и го предаде на свещениците, синовете на Леви, които носеха ковчега на ГОСПОДНИЯ завет, и на всичките израилеви старейшини. 10 И Мойсей им заповяда и каза: **В края на всяка седма година, на определеното време в годината на опрощаването, на празника на колибите,** 11 когато целият Израил идва да се явява пред ГОСПОДА, твоя Бог, на мястото, което Той избере, **да прочиташ този закон** пред целия Израил на всеослушание. 12 Събирай народа — мъжете и жените, и децата, и чужденеца ти, който е вътре в портите ти — за да чуят и да се научат, и да се боят от ГОСПОДА, вашия Бог, и да внимават да вършат всичките думи на този закон.

В дните на апостолите, поне части от този закон били прочитани всяка седмица: “Защото още от старо време по всичките градове е имало такива, които са проповядвали Мойсеевия закон, който се прочита всяка събота в синагогите.” Деяния 15:21.

13. Били ли са премахнати някакви закони на кръста?

Писмото на Павел към ефесяните може да създаде такова впечатление.

“Защото Той е нашият мир, който направи двете едно и събори средната стена, която ги разделяше, **15 като в плътта си унищожил враждата, тоест закона със заповедите му изразени в наредби,** за да създаде в Себе Си от двата един нов човек и така да въдвори мир.” Ефесяни 2:14, 15.

Звучи така сякаш закона със заповедите, който се съдържа в наредбите, е бил унищожен в плътта Му.

Нов Международен превод

“отстранявайки в плътта си закона с неговите заповеди и наредби”

Нов жив превод

“приключвайки системата на закона с неговите заповеди и правила”

Английска Стандартна Версия

“унищожавайки закона на заповедите, изразен в наредби”

Холман

“обезсилил закона, състоящ се от заповеди и изразен в правила”

Арамейски

“прекрати омразата чрез неговата плът и закона на заповедите в неговите заповеди”

Превод на Божието Слово

“доведе до край заповедите и изискванията, които се намират в Мойсеевите учения”

Дуей-Реймс

“запустявайки закона на заповедите съдържащи се в укази”

Буквален превод на Йънг

“враждата в неговата плът, законът на заповедите в наредби”

Този закон, какъвто и да е бил той, е причинил вражда и отделяне. Когато човекът съгрешил за първи път в Едем, внезапно станало едно отделяне между човека и Бога: Адам и Ева се скрили от страх. Но Христос обещал да постави вражда между семето на жената и змията (Бит. 3:15). Враждата е неприязън, омраза, опозиция, антагонизъм, зла воля. Това било подхранваното чувство между юдеите и езичниците; те също били разделени от една вражда, която била като “разделителна стена в средата” помежду им.

Част от враждата която съществувала между тях била резултат от определени заповеди съдържащи се в наредби. Чии наредби? Тази дума на гръцки е догма и означава указ или правило. Догмите биха могли да бъдат религиозни или светски, наредени от Бога, или създадени от човека. Исус имал предвид юдейските закони, когато казал: “Напразно ми се покланят, като поучават за доктрини човешки заповеди” (Мат. 15:9). Юдеите добавили много, много допълнителни правила и наредби към всички Божии закони, постановления и съдби, превръщайки ги по този начин в едно бреме и дискриминирайки мръсните, нечистите и необязани езичници, които реагирали с чувства на предразсъдък, враждебност и омраза.

Юдеите наричали езичниците необрязани кучета. Давид насочил тази епитафия към Голиат в 1 Царе 17:26, 43. Необрязаните от мъжки пол не можели да участват в пасхата (Изх. 12:48) и да влизат в светилището (Езекиил 44:9). Исус Навин заповядал повторно обрязване за народа преди влизането му в Ханаан, защото никой не бил обрязан по време на скитанията в пустинята (Исус Навин 5:7). Петър се позовал на това пред съвета в Ерусалим, който бил свикан заради “определени хора, които слезли от Юдея [една определена секта на фарисеите] и учили братята, че: “Ако не се обрежете според Мойсей [и не пазите закона на Мойсей], не можете да се спасите” (Деяния 15:1, 5, 9). Те препоръчвали това на необрязаните братя от езичниците. Тогава Петър “се изправил” и защитил езичниците, казвайки, че Бог “не направи разлика между нас и тях.” Никаква разлика между юдеи и езичници? Каква била разликата? Обрязване.

“Сега защо изкушавате Бога като поставяте хомот върху врата на учениците, който, нито бащите ни, нито ние можехме да носим?” питал Петър в 10-ти стих. Бащите не носили хомота на обрязването по време на годините в пустинята. И така, Яков стигнал до заключението, че „не трябва да ги безпокоим” (да се обрязват), но само да се въздържат от идоли, блудство и ядене на кръв. Но било важно все още да се почита Мойсеевият закон, защото той бил прочитан в синагогата всяка събота (стих 21-ви).

Не само тази вражда на обрязването била съборена при кръста, но също и враждата между всички хора и Бога. “Защото плътският ум [е] вражда срещу Бога” Римляни 8:7.

Когато Христос, Агнето на Бога, умрял, Той премахнал враждата в плътта Си – последната и най-крайна жертва; прекратил жертвената система, службите на земния храм, и всички ритуали, церемонии и регулативи свързани с жертвите.

Приковани на кръста

“...заличавайки ръкописа на наредбите, който беше срещу нас, приковавайки го на кръста” Колосяни 2:14.

По-голямата част от християнския свят тълкува “ръкописа на наредбите” като Божия закон, който бил прикован на кръста и по този начин, те вярват, че сега няма новозаветно задължение да се спазва съботата, нито останалите десет заповеди - никакви “продължаващи морални

императиви” за спазване седмият ден на седмицата като събота на Господ.

От друга страна, християните пазещи съботата са поддържали традиционна идеята, че има една разлика между моралните и церемониалните закони, и, че този закон, който бил прикован на кръста е “законът на Мойсей”. По този начин, не седмият ден събота от десетте заповеди приключил със смъртта на Христос, а „церемониалните съботи“. Те вярват, че законът, който е срещу нас не е този на Бога, а този на Мойсей.

Срещу нас

Какво точно е срещу нас? Някои настояват, че това е „книгата на закона.“ Те предполагат, че само законът на Мойсей е срещу нас заради следния текст от Писанието:

Вт. 31:25, 26 “Мойсей заповяда на левитите, които носеха ковчега на ГОСПОДНИЯ завет, и им каза: **26 Вземете тази книга на закона и я сложете до ковчега на завета на ГОСПОДА, своя Бог, за да бъде там свидетел против теб.**”

Това е един от най-известните пасажи, който се използва, за да се докаже, че законът на Мойсей бил срещу народа, а след това го свързват с Колосияни 2:14. Но когато прочетем контекста, откриваме, че тази книга на закона не е срещу народа, а е просто един “свидетел” срещу него. Забележете стих 28-ми:

“Съберете при мен всичките старейшини на племената ви и надзорниците ви, за да говоря тези думи в ушите им и да призова **небесата и земята за свидетели против тях.**”
Вт. 31:28.

Книгата не е в по-голяма степен срещу народа отколкото са „небесата и земята“. Ако отидем да пазаруваме, но преди това ви предупредя да не крадете нищо, а вие въпреки това го направите (и то точно докато ви гледам!), това означава ли, че съм бил срещу вас? Не, аз просто съм един свидетел на вашето нарушаване на закона и моето свидетелство ще стои срещу вас като доказателство в съда. Вижте същата идея и във Вт. 4:25, 26

“Когато ти се родят синове и синове на синове и живеете много време в земята, и се покварите и си направите

издялан идол, подобие на каквото и да било, и направите това зло в очите на ГОСПОДА, своя Бог, и Го разгневите, **26 аз викам небето и земята за свидетели против вас** днес, че непременно ще загинете бързо от земята, към която преминавате Йордан, за да я притежавате; няма да продължите дните си в нея, а ще бъдете напълно унищожени.”

Също и Вт. 30:19

“Призовавам небесата и земята като свидетели против вас днес, че поставих пред вас живота и смъртта, благословието и проклятието. Затова, избири живота, за да живееш, ти и потомството ти.”

Небето не е срещу нас, но то наблюдава нашите решения.

Ръкопис на наредбите

Едно трето разбиране на този пасаж е, че “заличаването на ръкописа на наредбите” е просто едно повтаряне на непосредствено предшестващата фраза “прощавайки всичките ви престъпления” в стих 13-ти, която установява важния контекст, че: “бивайки мъртви в **греховете** си и необязаната си плът, той ви възкреси със себе си, **прощавайки всичките ви престъпления**”, нечестия и грехове. Как Христос ни прощава греховете? Като ги заличава, “понасяйки ги в собственото си тяло на дървото” (1 Петр. 2:24). “Ръкописът на наредбите” е по този начин дългът на греха, а враждата, която е резултат от плътския ум, е била прикована на кръста.

Освен “ръкописът на наредбите” в превода на Крал Яков, други преводи включват “закононото изискване на нашия дълг” НОВ МЕЖДУНАРОДЕН ПРЕВОД, “записът на дълга” АНГЛИЙСКА СТАНДАРТНА ВЕРСИЯ, “сертификатът на дълга” НОВА АМЕРИКАНСКА СТАНДАРТНА БИБЛИЯ, “сметката за нашите дългове” АРАМЕЙСКА БИБЛИЯ НА ОБИКНОВЕН АНГЛИЙСКИ. Всички тези изразяват гръцката фраза *хейрографон тоис догмасин*, която се намира тук в Колосяни 2:14.

Контекстът започва с 2:12, където Павел говори за това, че е "погребан с Него в кръщение." Резултатът от това „погребващо кръщение“ е възкресение към един нов

живот и очистиране от греха. Павел се позовава на това очистиране чрез две фразови причастия, които са паралелни - където втората повтаря мисълта на първата. Първата от тези две фрази е "прощавайки всички наши престъпления" (стих 13, Ревизирана Стандартна Версия). Паралелната повтаряща фраза е "прекратавайки връзката [*хеирографон тоис догмасин*], която стоеше против нас (стих 14, РСВ). И двете фрази в същността си означават едно и също нещо, втората просто повтаря с различни термини какво означава това да ни прости греховете. По този начин прощението на греховете ни довежда в резултат до прекъсване на връзката, която е била срещу нас. (Уилям Е. Ричърдсън, Университет Ендрюс, "Съботата прикована на кръста?" списание *Министри*, май, 1997 г.)

Догмасин, думата от която имаме думата догма, закон, декрет, наредба, постановление, е лесна за разбиране. Градовете имат наредби, местни закони за регулиране на паркирането, изхвърлянето на отпадъци, шляенето по улиците, просенето и т. н., и с всяка наредба е свързано наказание за нейното нарушаване. *Хеирографон* в това послание е единственото място, където думата се среща в Новия завет. Тя е преведена буквално "ръко-пис" както е дадена във версията на Крал Яков. Но ръкопис на какво? В друга гръцка литература тази дума се среща в сферата на правото и съдебната система, където документът, в който са изброени обвиненията срещу обвиняемия се нарича *хеирографон*, който се изявява от ищеца в средата (*тоу месоу*) на съдебната зала. Павел също използва този втори юридически термин, когато казва, че Христос „отстри“ *хеирографон* „от пътя“ *тоу месоу*, от средата, премахвайки средната разделяща стена.

Сатана, Обвинителят на братята, посочва към сертификата за нашия дълг, но нашият Адвокат при Отец просто казва: "Господи, избличи го!" Христос просто премахва записа.

"Махнете от него изцапаните дрехи" (Зах. 3:2, 4). Той премахва това от пътя. "Направих нечестият ти да се махне от теб, и ще те облека с нова премяна."

Ето защо, точно следващият стих казва, че Христос "ограби началства и власти, изложи ги на показ, триумфирайки с това над тях" (Колосяни

2:15). Христос ги *ограби* като *отне* от “началствата и властите, управителите на мрака в този свят и от духовното нечестие на високите места” техните обвинения. Доказателството е премахнато от случая, и нашият обвинител стои с празни ръце и няма за какво да ни осъжда. “Затова сега няма никакво осъждане за онези, които са в Христос Исус!” Римляни 8:1.

Заличаване

Исус заличи греховете ни чрез смъртта Си на кръста, където спечели правото да “прощава греховете ни, и да ни очисти от всяка неправда” (1 Йоан 1:9). Ето кога Синът на Бога се „смили за мен” “според [неговата] прекрасна доброта” и “**изличи** престъпленията ми”, за да “**заличи** всичките ми нечестия” (Псалм 51:1, 9). Ето кога той “**изличи**, като гъст облак, престъплението ти” Исая 44:22. Това е първото заличаване на нашите грехове. Но има едно финално заличаване, когато нашите “грехове могат да бъдат **заличени**, когато *дойдат* освежителните времена от присъствието на Господ; и Той ще ви изпрати Исус Христос” (Деян 3:19, 20). Това е времето, което все още предстои в бъдеще, по време на окончателното умилостивение в Светая Светих на небесното светилище. Този аспект на Деня на умилостивението все още е сянка на идващите добри неща.

И така, Христос не премахна от пътя *догмасин*, догмата, наредбата, закона; Той премахна *хеурографон*, **записът** на обвиненията, вземайки **дълга** върху Себе Си, като “направи грях, този който не познаваше грях”. Той взема записа на нашите грехове с всички подробности—места, дати, времена и свидетелството на свидетелите—и ги заличава, изтрива дълга ни и го отстранява от пътя. Как? Като взема на себе си нашия дълг и греховете ни. Никакъв закон не е бил прикован на кръст, но Исус беше прикован. Единственият закон, който приключил на кръста бил законът на жертвите.

Павел изразил това в едно писмо до Филимон, когато казал: “Аз, Павел, ти писах със собствената си ръка, Аз ще заплащам за [това]” (Филимон 18, 19). Филимон бил член на църквата в Колос. Павел нямало да заличи ръкописа, който обещавал заплащането, а щял да заличи дълга като го плати.

Приключил на кръста

Както вече забелязахме, жертвите и всички ритуали, правила и церемонии, които били свързани с тях, действително приключили на кръста. Вече нямало земно свещенство; нямало вече служби в храма;

нямало вече храм! Но дали *всички* закони на Мойсей действително приключили на кръста? Не. Ние продължаваме да признаваме Левитските закони за здравето, десетъка, съблюдаването на съботата от залез до залез и т. н., и все още се позоваваме на тях.

Освен това, ако приемем, че постановленията, съдбите и заповедите, които били дадени на Мойсей от самия Христос, са били приковани на кръста, това би означавало, че те са онова, което е „срещу нас“ и “против нас” и, че вместо благословение, Божият Син е дал едно проклятие на народа Си.

Контекстът на Колосяни 2-ра глава е по отношение налагането на правила и регулативи, които са създадени от хората. Думите *човек* и *хора* се появяват шест пъти в Колосяни 2-ра глава:

- 2:4 “И това казвам, за да не би да ви измами някой **човек**”
- 2:8 “Внимавайте да не би някой **човек** да ви ограби чрез философия и празна измама, според традицията на **хора**”
- 2:16 “Нека никои **човек** не ви осъжда”
- 2:18 “Нека никои **човек** не ви мами”
- 2:20-22 “защо...се покорявате на наредби (не докосвай; не вкусвай; не хващай; които всички трябва да изчезнат от употреба) според заповедите и ученията на **хора**?”

Празниците на Господ не са заповедите и ученията на хора. Диетичните закони и постановленията за десетъка не са заповеди на хора. Тогава защо Павел изрежда в списъка си ядене и пиене, празници, новолуния и съботи като обект на осъждането? Нека разгледаме списъка на Павел.

Ядене и пиене

Първо, гръцките думи преведени като “храна и питие” са *бросис* и *посис*. Изкушаващо е да се мисли, че те имат нещо общо с Мойсеевите приноси от храна и питие, които са приключили с Христовата смърт. Но тези гръцки думи никога не са използвани във връзка с приносите от храна и питие в Септуагинтата или в Новия завет. Всъщност, *тусиа* е техническата дума за месна жертва, а *спендо* бил терминът, който означава “да се принесе възлияние или питеен принос.” Павел би използвал тези думи, ако намерението му е било да говори за хранителни и питейни приноси.

Също така, **тези две думи имат окончания, които обозначават действия**, и трябва да се преведат като “**ядене**” и „**пиене**.” Респективно,

те не се отнасят за Мойсеевите ритуали, но за **забраните**, които били **защитавани от някои фалшиви учители**, за въздържание от различни светски удоволствия. Те защитавали “самоунижение” пред вярващите в Колос, казвайки **"Не хващайте, не вкусвайте, не докосвайте!"** (Стихове 18, 20, 21, и 23.) Лишаването от храна и вода може да изглежда като набожност, но в действителност няма никаква духовна стойност. Нека никой не ви осъжда за вашата социална връзка по време на празници, новолуния или съботата.

Празници, Новолуния, Съботи

Фразата "празници, новолуния, или съботи" (*хеортес, ноумениас, саббатон*) в стих 16-ти не се намира **никъде на друго място в Новия завет**, но се среща на **пет места в Септуагинтата** (2 Лст. 2:4; 31:3; Неемия 10:33; Ез. 45:17; Осия 2:11). Всеки път това се отнася за съботите (седмичните), новолунията (месечните), и определените празници (годишни). Понякога редът е обърнат, но при всеки от случаите, “новолунието” е в средата, като по този начин се създава една **логическа последователност** от седмичното към годишното, или от годишното към седмичното. Изводът е, че това описва седмичната събота.

Пледирането че това са церемониалните съботи (част от годишните празници) прави Павел ненужно да повтаря себе си: ‘Нека никой не ви осъжда по отношение на празничен ден/церемониална събота, или по отношение на новолуние, или по отношение на церемониала събота,’ “едно твърдение, което, **ниито е логично, ниито е вероятно.**” (Уилям Е. Ричардсън, списание *Министри*, май, 1997 г.)

Някои твърдят, че множественото число на думата “събота” тук (*саббатон*) показва нещо различно от седмичната събота. Но множественото число е използвано много пъти за седмичната събота и само в един вторичен смисъл означава седем дни, т. е. седмица.

Например множествената природа на *саббатон* може да се види в Марко 15:42 “беше подготовка, тоест, денят преди съботата [*саббатон*]”, а именно, денят преди всяка събота. Лука 4:16 “както беше неговия обичай, той влезе в синагогата в събота [*саббатон*]” т. е., при всяка събота. Тези множествени числа показват повтарящото се свойство на седмичната събота.

Но има една интересна употреба на множествено число в Матей 28:1 “След съботата [*саббатон*] като започна да се разсъмва към първия ден от седмицата [*саббатон*]” т. е., първия ден след всяка събота. Вторият път демонстрира символното загатване за „всяка събота“, а първият саббатон би трябвало да принадлежи към тази специална събота, но тя също е в множествено число. Защо? Защото е имало две съботи в същия ден на онази събота: съботата на седмия ден от седмицата и първият ден на Безквасните хлябове - една от седемте годишни съботи свързани с празниците. В Йоан 19:31 се казва, че онази събота била “велик ден.”

Деян 13:14 “когато тръгнаха от Перга, те дойдоха в Антиохия Писидийска, и влязоха в синагогата в съботата [*саббатон*], и седнаха.” Защо тук е в множествено число? Това описва една определена събота, когато апостолите посетили синагогата в Антиохия и били поканени да говорят. Това или е била първата от няколкото съботи в които те посетили тамошната синагога, или това вероятно е била друга велика събота, съединяваща седмична с годишна събота.

И така, макар да е ясно, че съботата от седмия ден на седмицата е включена в списъка на Павел с нещата, за които не трябва да оставяме другите да ни осъждат, също така е вярно, че те не са били онова, което е приковано, заличено, премахнато, или отстранено на кръста.

Нека никой не ви осъжда

Кой обаче е извършвал осъждането? Юдеи или езичници? Тези от църквата, или онези извън нея?

Голямата грижа на Павел в това писмо е свързана с фалшиви нехристиянски учения. Единствената доминираща и повтаряща се тема в неговата вест е разореният възглед за Исус, който преобладавал в „колосоанската ерес.“ Най-силните твърдения по отношение божествеността на Христос в целия Нов завет се намират именно тук.

Скъпият Син на Бога (1:13) е образ на невидимия Бог (15) и този, който създал всички неща на небето и на земята (16). Той е първороден на всяко творение (15), защото той е преди всичко и чрез него всичко се сплотява (17). Той е главата на тялото, църквата, началото, първородният от мъртвите, и има превъзходство над всички неща (18) защото беше угодно на Отец да всели в него всичката пълнота (19). Защото в него живее цялата пълнота на Божеството телесно (2:9), защото той е главата на всяка власт и сила (10) и седи от дясната страна на Бога (3:1).

Действително имало юдействащи хора, които “били от обрязаните” и се опитвали да налагат своите обичаи на езичниците. Те се опитвали да направят това и с Исус, обвинявайки го, че нарушава *техните* съботни наредби и пренебрегва *техните* изисквания за церемониални умивания. Но имало също и други, които използвали “заплитащите думи на човешка мъдрост,” (1 Кор. 2:4), “философия и празна измама,” лансирайки “човешка традиция, според първоначалните на света” (Кол. 2:8.) След това Павел дал някои примери за такива заплитащи философски думи, традиции и първоначални елементи в стихове 21-23. “Не докосвай; не вкусвай; не хващай,” “самоволно поклонение”, “пренебрегване на тялото” и въздържане от “задоволяване на плътта.”

Това много добре описва аскетизма, който бил характерен за Гностицизма – учението, което въздигало човешката мъдрост над вродено злото човешко тяло. Павел се противопоставил на тази празна философия като сочел към Отец и към Христос, “в Когото/Които са скрити всички съкровища на мъдростта и знанието“ (Кол. 2:3); не в човешкия ум, защото “ние имаме ума на Христос” (1 Кор. 2:16). Но тези символи, сенки и церемонии не били ли престанали на кръста?

“Тези правила и традиции им попречиха да разберат и упражняват истинската религия и, когато в личността на Христос се появи действителността, **те не разпознаха в Него изпълнението на всичките техни символи, същината на сянката им. Отхвърлиха първообраза и се прилепиха към своите форми и безполезна церемонии.** Божият Син бе дошъл, а те продължаваха да се молят за знамение.” (*Притчи Христови* с. 34, Гл. 2 Сеячът излезе да сее - Параграф 6)

За юдеите които отхвърлили Синът на Бога, символите и церемониите действително се превърнали в безполезна традиции. Но за онези, които вярват в Неговото име и виждат в Него изпълнението и същината на всички тези сенки, това което някога е било славно, става дори още по-славно! Изпълнение не означава унищожаване, но означава нещо да бъде *изцяло изпълнено* със смисъл и значение. Ето защо Исус не дойде да унищожи закона, но да го изпълни (Мат. 5:19), да му придаде по-богато значение, да възвеличи закона и да го направи почитаем (Ис. 42:21).

“Когато Христос, като безгрешен принос склони главата Си и умря, когато чрез невидимата ръка на Всемогщия

завесата на храма беше раздрана на две, се отвори един нов и жив път. Всички могат сега да се приближат към Бога чрез заслугите на Христос. Понеже завесата беше разделена, хората могат да се приближават към Бога. Не е нужно да бъдат зависими от свещеник или от церемониална жертва.” (Ръкопис 148, 1897, с. 7, 8 в Издание на ръкописи (MR) том 1, с. 111, Параграф 4)

Земното свещенство и церемониалните жертви били прекратени в „средата на седмицата”, когато “жертвата и приносът” престанали (Дан. 9:27).

“Юдеите постоянно се гордееха с поверените им от Бога служби и много от обърнатите към вярата в Христос още мислеха, че след като Господ веднъж бе изтъкнал ясно еврейския начин на поклонение, не е възможно да одобри промяната на каквито и да е от нейните особености. Те настояваха еврейските закони и церемонии да бъдат включени в ритуалите на християнската религия. Бавно схващаха, че **всички жертвени приноси** бяха само предвестник на смъртта на Божия Син и че когато символът срещна първообраза си, ритуалите и церемониите, предадени чрез Мойсей, не бяха повече задължителни.” (Деяния на апостолите с. 189, Гл. 19 Юдеи и езичници - Параграф 5)

Ритуалите и церемониите, които бяха част от всички жертвени приноси не бяха повече задължителни. Смъртта на Божия Син доведе до край жертвената система, но не и делото на Христос за изливане на Неговия Дух на Петдесетница, за да очисти нашите храмове и да обитава в нас.

“Това беше **фактически** последната пасха, която **някога трябваше да се празнува**; защото символът трябваше да срещне образа в заколването на Божия Агнец за греховете на света. Но при разпятието символът срещна образа, и **символната система престана там.**”
(За да мога да Го познавам с. 17, Параграф 4)

Убиването на пасхални агнета престана с разпъването на Христос. **Фактически** последната пасха? Защото Божието Агне вече се появи пред трона на Отец “като заклано” (Откр. 5:6) принасяйки, не кръвта на агнета или козли, но Своята собствена кръв за нас. Символичната

система престана. Сега Реалното Агне, което беше мъртво, а сега е завинаги живо, е нашата Пасха; следователно, нека пазим празника с безквасни хлябове на искреност и истина (1 Кор. 5:7, 8).

“В последната Пасха, която нашият Господ съблюдаваше със Своите ученици, **Той учреди Господната вечеря на мястото на Пасхата,** за да се спазва в памет на Неговата смърт. **Те повече не се нуждаеха от Пасхата,** защото Той - великото същинско Агне, беше готов да бъде жертван за греховете на света.” (*Младежки инструктор*, 1-ви май, 1873 г. Параграф 12)

На мястото на символичното Пасхално агне, сега те имаха действителното Агне. Но значимостта на пасхалното избавление от Египет продължава да живее във възпоменаването на Христовата смърт (в същото време) за нашето избавление от греха чрез Неговата смърт на кръста като Божие Агне. Тя също продължава да живее във възпоменаването на завета, който Бог сключил с Авраам в Битие 15-та глава.

Има един закон, който беше премахнат, който Христос “отстрани от пътя, приковавайки го на Своя кръст.” Павел го нарича “законът на заповедите съдържащ се в наредби.” **Този церемониален закон**, даден от Бога чрез Мойсей, с неговите **жертви и наредби**, трябваше да бъде обвързващ за евреите докато символът срещне същината в смъртта на Христос като Агне на Бога, което премахва греха на света. **Тогава всички жертвени приноси и служби трябваше да бъдат премахнати.** Павел и другите апостоли се стараеха да покажат това, и решително се противопоставяха на онези, юдействащи учители, които твърдяха, че християните трябва да съблюдават **церемониалния закон.** (*Библейско ехо*, 16-ти април, 1894 г., Параграф 2)

Церемониалният закон се отнасял за жертвените приноси и наредбите (законите) свързани с тях. Няма съмнение, че жертвите и приносите (наредбите отнасящи се за проливането на жертвената кръв) са престанали и са премахнати.

14. Дали празниците са сенки, или символи, които са приключили с образа?

Сянка и тяло

Разрешението на трудността в Колосяни 2:16 не е в опита да се защитава едно тълкуване според което *саббатон* трябва да се преведе в множествено число, за да може да се изключи седмия ден на седмицата събота от списъка на Павел. Проблемът се намира в погрешното предположение относно тялото Христово. Не само думата „дни“ е добавена във версията на Крал Яков, но също и думата “е”. Вместо “тялото е на Христос” на гръцки това в действителност е простичкото и по-ясно „тяло на Христос.”

Колосяни 2:16 често се прочита като “святи дни, новолунния и съботи, които са сенки на идните неща, **но** същината е Христос.” Прочитането само на тази част от пасажа прави да изглежда така сякаш гръцкият съюз “*де*” поставя в контраст сенките и същината. Но употребата на гръцката дума *де* преобладаващо е представена като “а също и”, което показва разширение, увеличение, възвишаване.

Затова нека никой не ви осъжда

(как?)

за ядене, или за пиене, или по отношение Празник, или на Новолуние, или на Съботи:

(какви?)

които са сянка на идващите неща; а също и тялото на Христос.

Нека разгледаме тези две взаимозависими прости изречения.

1. *Обстоятелствено изречение.* Как те не трябва да бъдат съдени? По отношение на святи дни, новолунни дни, и “съботи”, които, всички, (с изключение на Деня на Умилостивението) били познати с тяхното “ядене и пиене.” Това били възпоменателни празници на минали събития и символични чествания на бъдещи изпълнения.
2. *Подчинено изречение.* Какви дни били тези? Те **са** една сянка на идващите неща. Вместо тяхната значимост да е приключила, те все още **са** едно предвкушване на още по-добри предстоящи неща, което доказва, че сянката не е в контраст с реалността.

Когато се покланяме в седмия ден на седмицата чак до Последния Велик Ден, това показва на света на кого служим. Всеки момент, който отделяме, за да се фокусираме върху здравата скала Христос и Неговите движения в светилището, е момент в който портите на ада не могат да господстват над нас.

“Чрез вяра [Мойсей] пази пасхата и попръскването на кръвта” (Евр. 11:28). Той и всички израилтяни в онази нощ направили това с вяра. Те не поставили кръвта на стълбовете на портите понеже били „под закона“, а, защото имали вяра в Бога на Израил, който по чуден начин ги запазил от язвите в Египет. Египтяните били тези, които нямали вяра в инструкциите на Йехова, изхождащи от Неговия закон и затова преживели неговото наказание.

Аскетичните гностици осъждали християните за това че включвали ядене в своето общение, разчупване на хляба, съвместно хранене и пиене, седмични, месечни и годишни събирания, понеже те вярвали в изолацията, усамотяването и лишаването.

Павел казал,

Нека никой не ви осъжда за това, че ядете и пиете. Нека никой не ви осъжда за това че участвате заедно в празници и съботи. Тези неща *са* една сянка, която ни свързва с тялото на Христос сега, а също и с бъдещата реалност, когато светиите ще се срещат всеки месец при дървото на живота за да ядат от плода му и за поклонение на Бога и на Агнето (Откровение 22:2).

Павел не казал, почти 30 години след кръста, че те *били* сянка, но, че те *все още са* сянка на идващите неща. Сенките не са в противоречие с реалността, но са зависими от източника. Всички те говорят за Онзи, който е пълнотата на всичко. Всяко нещо в светилището е символ на Божия Син. Всеки празник е едно напомняне на това което Той е направил, прави и ще осъществи скоро!

Старият и Новият завет

Един от скритите проблеми във връзка с разбирането на закона идва от възприемането на това как са свързани един с друг Старият и Новият завет. Много християни поставят Стария и Новия завет в контраст, като закон срещу благодат или дори дела срещу вяра. В тази рамка Христос е поставен в опозиция спрямо Мойсей сякаш се внушава, че Христос замества Мойсей. Но Библията заявява ясно, че Христос дойде да изпълни закона и да го възвеличи (Мат. 5:18; Ис. 42:21).

Йоан 5:46, 47 “Защото, ако вярвахте на Мойсей, щяхте да повярвате и на Мен; понеже той за Мен писа. 47 Но ако не вярвате на неговите писания, как ще повярвате на Моите думи?”

Исус казва, че Той е изразът на това за което писал Мойсей. На Мойсей бил даден корена на който Христос щял да дойде, да го възвеличи и да роди плод в неговата пълнота. Така че Христос не е в контраст с Мойсей, но е по-скоро пълен израз на всичко което е писано в закона и пророците.

“Законът е възплътеното евангелие, а евангелието е разгръщането на закона. Законът е коренът, евангелието е ароматният цвят и плодът, който той носи. *Притчи Христови* – с. 128, Гл. 11 Ново и старо – Параграф 14

Тази промяна в разбирането може да бъде отразена в думите на Исус:

Йоан 1:17 “Защото законът беше даден чрез Мойсей, *но* благодат и истина дойдоха чрез Исус Христос.”

Връзката между Мойсей и Христос е изразена чрез добавената дума *но*. Това предполага един противопоставящ се контраст. Но в действителност контрастът е във възвеличаването на това което Мойсей е писал. Бихме могли да използваме думата *и*, за да създадем лесно едно мултиплициране на мисълта:

Йоан 1:17 “Понеже законът беше даден чрез Мойсей, *и* благодат и истина дойдоха чрез Исус Христос.”

С едно правилно разбиране за това в какво отношение са законът и евангелието, много предполагаеми трудности са премахнати.

Твоят път е в Светилището

Един простичък начин да се разбере какво е продължило и какво е престанало на кръста е погледът към светилището:

Откр. 11:1-2 “И даде ми се тръстика като тояга и ми се каза: Стани и измери Божия храм и олтара, и онези, които се кланят в него; **2 но двора, който е извън храма, остави и не го измервай**, защото той се даде на нациите, които ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца.”

Божият народ трябва да измерва храма и олтара и онези, които се покланят там. Но дворът трябвало да бъде оставен. Това означава, че жертвите, приносите и измиванията в двора трябва да бъдат оставени, но нещата, които се намират в храма в Святото и Най-святото място били запазени. Къде бил съхраняван законът на Мойсей? Не бил в двора, но в Най-святото място. Знаейки че службата в Светая Светих има приложение специално от 1844 г. нататък, и, че Законът на Мойсей пребивавал в Най-святото място, това не показва ли, че постановленията и съдбите също щели да бъдат написани на сърцето по време на службата в Най-святото място?

15. Трябва ли християните да спазват празниците днес?

Много християни вече го правят. Те спазват Коледа, Великден, Св. Валентин, вечерта на Все светии или Хелоуин, последван от Все светии. Някои пазят 40 дневния Пост, Възнесение, Успение богородично и Коледните Пости. След това има дванадесет коледни дни, Обожанието на Мъдреците, Денят на св. Патрик, Денят на Мария, Божията майка, което е Нова Година, Денят на Непорочното зачатие, Първият ден на велики пости, Връбница, Разпети петък, Неделна Петдесетница, Неделя на Триединството и Корпус Кристи. Но никой от тези не е споменат в Библията. Дали празниците, които *са* споменати в Библията *са* част от постановленията, правилата и изискванията или са включени в сенчестите символи? Изглежда те били наредби включени между постановленията:

“И така, да пазите **празника на безквасните хлябове**, защото в същия този ден изведох войнствата ви от египетската земя. Затова ще ви бъде вечна **наредба** да пазите този ден във всичките си поколения.” Изход 12:17.

Непрекъснатостта в спазването на тази вечна наредба “във всичките си поколения” се прилага както за съботата от седмия ден, така и за годишните празници на Господ. И двете се включени с един и същ „във всичките ви поколения“ изказ.

Съботи на Господ

“Говори и ти на израилевите синове и кажи: Непременно да пазите съботите Ми, защото това е знак между Мен и вас **в поколенията ви**, за да знаете, че Аз съм ГОСПОД, който ви освещавам.“ „Шест дни да се върши работа, а седмият ден е събота на почивка, свята на ГОСПОДА. Всеки, който върши работа в съботния ден, непременно да се умъртви.“ „И така, израилевите синове да пазят съботата, като я празнуват **в поколенията си по вечен завет.**” Изх. 31:13, 15, 16.

Божиите съботи трябва да бъдат знак на ръката и на челото.

“Това ще ти бъде за **знак на ръката** и за спомен **между очите**, за да бъде законът на ГОСПОДА в устата ти, защото със силна ръка те изведе ГОСПОД от Египет. 10 И така, да **пазиш тази наредба всяка година на времето й.**” Изход 13:9, 10.

Наредбата е празникът на безквасните хлябове. Трите предшествващи стиха потвърждават това:

“Седем дни да ядеш безквасен хляб и седмият ден *да бъде празник на ГОСПОДА.* 7 Безквасен хляб да се яде през седемте дни; и да не се намери у теб квасен хляб, и да не се появи квас във всичките ти области. 8 И в онзи ден ще обясниш на сина си, като кажеш: *Това правя заради онова, което ми направи ГОСПОД, когато излязох от Египет.* Изход 13:6-8.

Онези които се покланят на звяра и неговия образ ще получат един белег на челото, или на ръката си (Откровение 14:9); онези които се покланят на Отец и на Неговия Образ ще бъдат запечатани с един знак на челото и на ръката—ще имат написано името на Отец на челата си (Откровение 14:1); и името на Исус – Неговото „ново име“ (Откровение 3:12); а може би и на ръката, също както той ни е връзал на дланите на собствените Си ръце (Исаия 49:16).

Празници на Господ

Подобно на седмичната събота, празниците с техните годишни съботи били заповядани, за да бъдат спазвани “във всичките ви поколения” и били наречени наредби и постановления.

Иzx. 12:14 Пасха: “празник на ГОСПОД във всичките ви поколения...наредба завинаги.”

Иzx. 12:17 Празникът на безквасните хлябове: “във всичките ви поколения чрез наредба завинаги.”

Лев. 23:14 и “и **постановление** завинаги във всичките ви поколения, във всичките ви жилища.”

Лев. 23:21 Петдесетница: “**постановление** завинаги във всичките ви жилища, във всичките ви поколения.”

Лев. 23:31 Денят на Умилостивението: “**постановление** завинаги във всичките ви поколения, във всичките ви жилища.”

Макар да разбираме че “завинаги” може да означава “само докато нещо трае” и това е тълкувано по този начин в случая с “дима от тяхното мъчение ще се въздига завинаги,” ние трябва да внимаваме да не прилагаме това избирателно към онези неща, които принадлежат на Бога. Празниците на Господ, съботите на Господ и Господната Пасха са описани със същите изкази за трайност както и Неговите съботи, Неговите постановления и Неговите съдби (Лев. 23:2-5 37, 38; Ез. 20:11-13, 18-20).

Достатъчно сигурно е, че безквасният хляб е продължил да участва в нашето съблюдаване на Господната вечеря дори до днес. Най-малкото, ние имаме увековечаване на символа, така както Христос ни е инструктирал.

Исус ги спазваше

“След това имаше юдейски празник; и Исус възлезе в Ерусалим.” Йоан 5:1.

“Но когато братята му възлязоха, тогава той също възлезе на празника, но не открито, а някак си тайно.” Йоан 7:10.

“За евреите дванайсетата година беше разделителната линия между детството и юношеството. Като навършеше тази година, еврейското момче бе наричано син на закона и син на Бога. Даваше му се специална възможност за религиозно обучение и се очакваше да участва в святите

празници и наредби. В съгласие с обичая Исус като дете също посети Ерусалим за Пасхата. Като всички благочестиви израилтяни Йосиф и Мария всяка година участваха в празника Пасха и когато Исус навърши изискваната възраст, те Го взеха със себе си.” (*Копнежът на вековете*, Гл. 8 Посещение на Пасхата – Параграф 1)

Павел ги е спазвал

“Затова нека пазим празника, не със стар квас, нито с квас на злоба и нечестие; но с безквасни хлябове от искреност и истина.” 1 Кор. 5:7, 8.

В Деяния 18-та глава Павел остава година и половина в Коринт, където “разискваше всяка събота в синагогата” убеждавайки и юдеи и гърци, че Исус е Христос. Съботопазителите използват този пасаж като важно доказателство, че Павел продължава да се покланя в седмия ден, години след като Христос умрял на кръста, демонстрирайки по този начин продължаващата валидност на десетте заповеди и съблюдаването на съботата от апостолите в Новия завет.

Тази същата глава е цитирана и като доказателство, че Павел не е спазвал за определено време годишните празници, понеже е останал в Коринт повече от цяла една година, без да се споменава да е спазвал някой от определените празници; споменава се и фактът, че той не е бил в Ерусалим, където са се спазвали всички празници от юдеите.

Но Павел не винаги е пазил празниците в Ерусалим. При напускането на Коринт, той казал: “Трябва непременно да пазя този празник⁴, който идва в Ерусалим.” Но тъй като разбрал, че юдеите заговорничили за неговото убиване (Деян 20:3, 16) той променил курса си и минал през Македония, и във Филипи пазел пасхата и “дните на безквасните хлябове” с обърнатите от него езичници. От там той “бързаше, ако му бе възможно да бъде в Ерусалим за деня на Петдесетницата.” Не само Павел *искал* да бъде в Ерусалим за Пасхата, за да може да се срещне със юдейските си съграждани, но и неговите врагове *искали* той да бъде там, за да могат да отнемат живота му. Така той променил маршрута си и вместо това планирал да бъде там за Петдесетница. Но той все пак спазил Пасхата

4 В много от българските преводи този текст липсва, но в Цариградския е запазен така: "но прости се с тях и рече: Трябва непременно да направя идещия празник в Ерусалим; и ако ще Бог ще се върна пак при вас. И отплува от Ефес." (Деян 18:21)

макар че не бил в Ерусалим. Елън Уайт коментира това в *Деяния на апостолите*:

“Апостолът се забави във Филипи, за да пази Пасхата. Само Лука остана с него, а другите членове на групата отидоха в Трояда, където щяха да го чакат. **Филипianите** бяха с най-обичливи и искрени сърца от всички **новоповярвали чрез него и по време на осемте дни на празника** той се радва на мирно и щастливо общуване с тях.” {*Деяния на апостолите*, Гл. 37. Последното пътуване на Павел до Ерусалим – Параграф 6}

Павел насочил своя курс през Македония и се забавил във Филипи заради Пасхата. Филипianите били езичници *обърнати* от Павел. Той нямал причина да пази Пасхата с новоповярвали езичници; те не били негови юдейски съграждани и вече били християни. Защо той би съблюдал Пасхата, ако тя била между ритуалите, за които той казвал на юдеите, че сега са свободни да не спазват? Той прекарал всички осем дни на празника с тях. Защо не само няколко дни и след това да продължи по пътя си? Определено става ясно, че той е почитал напълно предписаното за празника, в това число и последната събота на осмия ден.

Ранните християни ги спазвали

“Така, Йоан, според обичая на закона, започна празнуването на празника Великден (Пасха) вечерта на четиринадесетия ден от първия месец, без да обръща внимание на това дали се падаше в Събота, или в някой друг ден.” (*Църковна история на английския народ от Беде* за Поредица на великите истории от Вашингтон Скуеър Прес, Ню Йорк., 1968 г.)

Поликрат: “Затова ние спазваме неотклонно деня, нито добавяме, нито отнемаме, защото в Азия [Мала] спят големи просветители, и те ще възкръснат в деня на идването на Господ, когато дойде със слава от небето и потърси всички светии. Такива били Филип... и две от дъщерите му...[с. 507] Също и Йоан, който лежеше на гърдите на Господ... А също и Поликарп от Смирна, и двамата епископи и мъченици, и Трасий, епископ и мъченик, от Еуменея...[Също] Сагарис,... Папириус,... и Мелито... всички тези спазваха четиринадесетия ден на

Пасхата според евангелието, никога не се отклониха, но следваха **правилото на вярата**. И аз Поликрат, също, най-малкият от всички вас, живея според традицията на своите сродници, и съм последвал някои от тях. Защото седмина от семейството ми бяха епископи, а аз съм осмият, и моите сродници винаги спазваха деня, когато хората премахваха кваса. Затова братя, аз, който живях шестдесет и пет години в Господ и общувах с братя от всяка страна, и изучих цялото свещено Писание, не се страхувам от заплахи, защото онези, които са по-големи от мен са казали: ‘По-добре да сме послушни на Бога отколкото на хората.’” (Адвентен библиейски коментар, Том 9, с. 362)”

Забележете, че той не казва: “пази Пасхата според традицията”, а “пази четиринадесетия ден на Пасхата според Евангелието.”

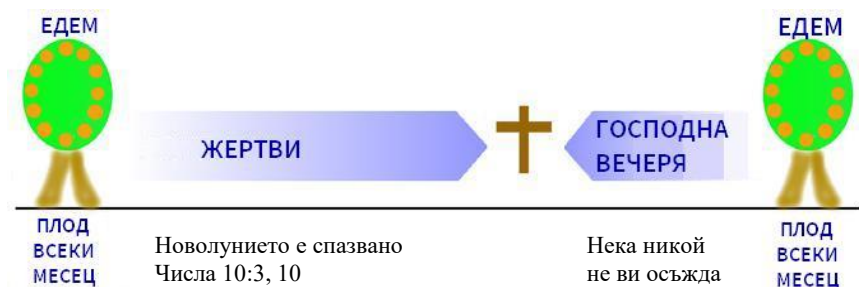
Валдензите ги спазвали

“Католиците също прекарвали много време, опитвайки се да се преструват, че тези хора нямали продължителна история, и, че били едни местни отклонения във времето и пространството на една особена еретическа юдействаща склонност на ума.... Юдеи и католици, Православни и Протестанти, всички те се опитвали да се преструват, че не съществува непрекъснатата, или дори дълго съществувала сабатарианска църква. Една нетринитарна, пазеща съботата църква, която пазела **празниците** и законите за храната и други **нежертвени закони** на Стария завет, и ученията на Христос и Новия завет от времето на апостолите и новозаветната църква, е нещо обезпокоително.” (Предговор на редактора, *Сабатарианците в Трансилвания*, от Самуел Кон, 1998 г., с. 3)

“Валденсите намериха добро скривалище зад високите планински крепости - прибежища на преследваните и потисканите през вековете. Тук светлината на истината се поддържаше горяща в мрака на средните векове. Тук в продължение на хиляда години свидетели на истината крепяха древната вяра.” (*Великата борба*, с. 65-66, Гл. 4 Валдензите – Параграф 12)

16. Ще спазваме ли празниците в небето и на новата земя?

Всеки месец ще ядем от плода на дървото на живота, когато от едно, до следващо новолуние, всички ще идваме да се покланяме пред нашия Създател (Ис. 66:23).

Дървото на живота в новата земя ще дава “плода си всеки месец” и трябва да е правило това и в едемската градина преди грехопадението. Новолунията, подобно на седмичната събота, винаги били спазвани и ще продължават да бъдат спазвани.

“След това ми показа реката с водата на живота, блестяща като кристал, която извираше от **престола на Бога и на Агнето**. 2 И по средата на улицата му и на реката, отгук и оттам, *имаше дърво на живота*, което раждаше *дванадесет* пъти плодове, *като* даваше плод **всеки месец**. И листата на дървото бяха за изцеление на нациите.” Откровение 22:1, 2.

“Това ще подхожда на обитателите на земята заради жилищата, които Христос отишъл да приготви за онези, които Го обичат. Тогава те ще се събират в светилището от събота до събота, **от едно новолуние до следващо**, за да се обединяват във възвишени напеви на песента, в благодарност и прослава към Онзи, който седи на трона и към Агнето, от век на век.” (Ръкопис 24-ти, 1898 г.)

След като описва унищожението на нечестивите, които “възлизат срещу Ерусалим”, което съответства на събирането на Гог и Магог, обкръжаващи святия град в Откровение 20-та глава, Захария 14:16 казва:

“И всеки, който остане от всичките народи, дошли против Ерусалим, ще се изкачва от година на година да се покланя на Царя, ГОСПОДА на Войнствата, и да празнува празника на колибите.”

Най-накрая, обещанието на самия Исус към Неговите ученици: “С копнеж желях да ям тази Пасха с вас преди да страдам: Защото ви казвам, няма повече да ям от нея, докато не се изпълни в Божието царство. Защото ви казвам, че няма да пия от плода на лозата докато не дойде Божието царство.” (Лука 22:14-18)

Исус казал, че Пасхата щяла да се изпълни в Божието царство и когато то дойде, Той отново щял “да яде от нея” и “да пие от плода на лозата.” По този начин, най-малко два празника, първият и последният от седемте годишни святи събрания, са описани в контекста на новата земя.

Приложение

Елън Уайт, *Ривю & Херълд*, 6-ти май, 1875 г.

Бог даде ясно и определено познание за волята си на Израил чрез **специални правила**, показвайки **задължението на човека към Бога и неговите съчовеци**. Дължимото на Бога поклонение беше ясно дефинирано. Една специална **система от ритуали и церемонии** беше учредена, която щеше да **съхрани спомена за Бога** всред неговия народ, и така да служи като ограда, която **защитава и опазва** от нарушаване на десетте заповеди. {*Ривю енд Херълд*, 6-ти май, 1875 г. Параграф 3}

Божият народ, когото той нарича свое особено съкровище, беше привилегирован с **двойна система от закони; моралният и церемониалният**. **Единият сочещ назад към сътворението**, за да съхранява спомена за живия Бог, който направи света, чиито изисквания са задължителни за всички хора във всяка епоха, и който ще съществува през цялото време и през вечността. **Другият, даден поради престъпването на моралния закон от човека**, послушанието на който се състоеше в жертви и приноси сочещи към бъдещото изкупление. **Всеки от тях е ясен и различим от другия**. От сътворението, моралният закон е бил съществена част от духовния план на Бога и е бил непроменим като самия Него. Церемониалният закон трябваше да отговаря на една определена цел в Христовия план за спасение на расата. **Символичната система от жертви и приноси** беше установена, за да може чрез тези служби

грешникът да **осъзнае великият принос - Христос**. Но юдеите бяха така заслепени от гордост и грях, че само малцина от тях можеха да видят по-далече от смъртта на животни като изкупление за грях; и когато Христос, когото тези жертви символизираха, дойде, те не можаха да го разпознаят. **Церемониалният закон беше славен; той беше провизията направената от Исус Христос в съвет с Неговия Баща**, за да подпомогне спасението на расата. Цялата подредба на **символичната система се основаваше в Христос**. Адам видя Христос, символизиран в невинното животно, претърпяващо наказанието за неговото престъпване на закона на Йехова.

Законът на символите достигаше до Христос. Всичките надежди и вяра се съсредоточаваха в Христос **докато символът достигна своят образ в неговата смърт**. **Постановленията и съдбите**, определящи задължението на човека към неговите ближни, бяха **пълни с важна инструкция, дефинираща и опростяваща принципите на моралния закон**, с цел повишаване на религиозното познание, и **запазването на Божия избран народ като отличим и отделен от идолопоклонническите народи**.

Постановленията относно брака, наследството, и стриктната справедливост във взаимоотношенията, бяха специфични и в противоречие с обичаите и порядките на другите народи, и бяха замислени от Бог така че да **пазят народа му отделен от другите народи**. **Необходимостта от това** Божият народ да **не стане като другите народи**, които нямали любовта и страха на Бога, **е същата и в тази покварена епоха**, когато престъпването на Божия закон преобладава и идолопоклонството съществува в страховит мащаб. **Ако древният Израил се е нуждаел от една такава сигурност, ние още повече се нуждаем от нея**, за да ни пази от пълно сливане с престъпниците на Божия закон. Сърцата на хората са така склонни да се отклоняват от Бога, че **е нужно ограничение и дисциплина**.

Любовта която Бог имаше към човека, когото той създаде по свой собствен образ, го накара да даде Сина си да умре за престъплението на човека, и за да не би повишаването на греха да го накара да забрави Бога и обещаното изкупление, беше учредена **системата от жертвени приноси**, за да **представи съвършения принос на Божия Син**.

Христос беше ангелът определен от Бога да върви пред Мойсей в пустинята, ръководейки израилтяните в техните пътувания към Ханаанската земя. **Христос даде на Мойсей своите специални насоки**, които трябваше да се дадат на Израил. "Не искам, братя, да не знаете, че нашите бащи са били всички под облака и всички са минали през морето, и всички в Мойсей са се кръстили в облака и в морето, и всички са яли една и съща духовна храна, и всички са пили от едно и също духовно питие, защото пиеха от духовната Канара, която ги придружаваше — и тази Канара беше Христос."

"**В последния ден на празника**, Исус се изправи и извика, казвайки, ако е жаден някой, нека дойде при мен и да пие." Тези думи бяха предизвикани от засвидетелстваното от юдеите представяне с вода, която протича от кременлива скала. Това **възпоменаване на изваждането на вода от скалата** в пустинята трогна сърцето на Божия Син до степента на най-нежно състрадание и

сжаление за тяхното помрачено разбиране; защото те не желаеха да видят светлината която Той им донесе. **Христос им каза, че той е тази скала. Аз съм тази жива вода.** Бащите ви пиха от тази духовна скала, която ги придружаваше. Тази скала бях аз. Само чрез Христос евреите бяха облагодетелствани със специални благословения, които постоянно получаваха, независимо от греховното им мърморене и бунт.

Заради продължителното престъпление, **моралният закон беше повторен** в ужасяващо величие от Синай. **Христос даде на Мойсей религиозни правила, които трябваше да управляват всекидневния живот. Тези постановления** бяха изрично дадени, за да **пазят** десетте заповеди. Те не бяха **сенчести символи, които отминават със смъртта на Христос. Те трябваше да обвързват човека във всяка епоха докато трае времето.**

Тези заповеди бяха **подсилвани от властта на моралния закон, и обясняваха този закон по един ясен и определен начин.**

Христос стана грях заради падналата раса, поемайки върху себе си осъждането тегнещо върху грешника за неговото престъпване на Божия закон. Като техен представител, Христос застана като глава на човешкото семейство. Той взе на себе си греховете на света. В подобие на греховна плът той осъди греха в плътта. **Той признаваше изискванията на юдейския закон до смъртта си, когато символът срещна образа.** В чудото което извърши за прокажения, той го настави да отиде при свещениците с един принос според закона на Мойсей. По този начин **той одобри изискваните от закона приноси.**

Християните, които изповядват че са ученици на Библията могат да оценят по-пълно от древния Израил пълната значимост на церемониалните наредби, които се изискваше да бъдат съблюдавани от тях. Ако наистина са християни, те са подготвени да признаят святостта и важността на сянките символи, тъй като виждат изпълнението на събитията, които те представят. Смъртта на Христос дава на християнина едно правилно познание за системата от церемонии и обяснява пророчествата, които все още са оставали замъглени за юдеите. Мойсей не е оформил от себе си никакъв закон. Христос, ангелът който Бог беше определил да върви пред неговия избран народ, даде на Мойсей постановления и изисквания необходими за една жива религия и за управлението на Божия народ. Християните извършват ужасна грешка, когато наричат този закон строг и произволен, и след това го поставят в контраст с евангелието и мисията на Христос в неговото служение на земята, сякаш той е в опозиция на справедливите правила, които те наричат закона на Мойсей.

Законът на Йехова, датираш от сътворението, бил съставен от два велики принципа, "Да обичаш Господ твоя Бог с цялото си сърце и с цялата си душа и с всичкия си ум и с всичката си сила. Това е първата заповед. А втората подобна на нея е тази: Да обичаш ближния като себе си. Няма друга заповед по-голяма от тези." Тези два велики принципа обхващат първите четири заповеди, показващи задължението на човека към Бога, и вторите шест, показващи задължението на човека към неговите съчовеци. Принципите бяха изразени по един по-определен начин на човека след грехопадението, и представени с

думи, които посрещат случая на падналите разумни същества. Това беше необходимо заради заслепяването на човешките умове от престъплението.

Бог милостиво изговори своя закон и го написа със собствения си пръст на камък, склучвайки тържествен завет с народа си на Синай. Бог ги призна за свое избрано съкровище над всички народи по земята. **Христос**, който вървеше пред Мойсей в пустинята, **направи принципите на морала и религията по-ясни чрез определени правила**, показващи по специфичен начин задължението на човека към Бога и неговите съчовеци, с цел **защитаване на живота и запазването на святия Божия закон**, за да не бъде той напълно забравен всред един отстъпил свят.

Изповядващите се за християни сега викат, Христос! Христос е нашата правда, но махнете закона. Те говорят и действат така сякаш Христовата мисия за един паднал свят е била израз на целта да се анулира закона на неговия Баща. Не би ли могло това дело да бъде изпълнено също така добре без единствения възлюбен на Отец да идва на този свят и да претърпява скръб, лишение и срамната смърт на кръст? Служителите проповядват че изкуплението е дало свобода на хората да нарушават закона на Бога, и да извършват грях, а след това **да прославят безплатната благодат и милост разкрити чрез Христос при евангелието, докато презират закона на Бога.**

Те оставят на страна ограничението на закона, и разхлабват юздите на покварените страсти и подтиците на естественото сърце, а след това триумфират в милостта и благодатта на евангелието. Христос казва на такива: "Не всеки който ми казва, Господи, Господи, ще влезе в небесното царство; но **този който върши волята на моя небесен Отец.**" Каква е волята на Отец? Да **пазим неговите заповеди. За да подсили волята на своя Баща, Христос стана авторът на постановленията и правилата** дадени чрез Мойсей на Божия народ. **Християните които възвишават Христос, но нареждат себе си срещу закона управляващ юдейската църква, поставят Христос срещу Христос.**

Смъртта на Исус Христос за изкуплението на човека, повдига завесата и отразява потоп от светлина, назад към стотиците години, върху **цялата институция на юдейската религиозна система. Без смъртта на Христос, цялата тази система е безсмислена.** Юдеите отхвърлят Христос, и затова цялата им религиозна система за тях е **неопределена, необяснима и несигурна.** Те приписват **толкова много важност на сянковите символни церемонии, които са срещнали техния образ,** колкото и на закона с десетте заповеди, който не беше сянка, но една реалност, толкова трайна, колкото трона на Йехова. **Смъртта на Христос възвишава юдейската система от символи и наредби,** показвайки че **те са били Божествено определени,** и целят **поддържането на жизнеността на вярата** в сърцата на неговия народ.

Малки книги свързани с тази тема, достъпни на maranathamedia.bg

Стойте до граничните камъни

Адвентното движение било съградено върху основата на Откровение 14:12 като такова, което пази заповедите на Бога и вярата на Исус. От тази основа, тази книжка разкрива връзката с едно разбиране за правдата на Христос, която се изявява в послушание на всички заповеди на Бога.

Церемониалната разделителна линия

Адвентната история е пълна с борби и спорове по въпроса за това кога и къде е започнал и приключил Старият завет с всички негови ритуали и церемонии. Подобно на всички други протестантски църкви от които били дошли, адвентистите дълго приемали доминиращата идея, че всички стари юдейски неща са приключили при смъртта на Исус. За всички останали протестанти това включвало и седмия ден събота. Не е така, казвали адвентистите, които от скоро били убедени в значимостта на четвъртата заповед. Моралният закон е вечен; Мойсеевият закон е бил прикован на кръста. Но какво да кажем за десетъка, алкохолът и нечистите меса?...

Отстраняване на Августиновите очила

Научете как развитата от Августин система за завета е съдействала да постави преграда за получаването на късния дъжд чрез най-скъпоценната вест проповядвана през 1888 г.

Ами празниците?

Добър въпрос

Тази книжка отговаря на следните въпроси:

Изисква ли се от нас да спазваме постановленията?

Какво включват постановленията?

Празниците съдържат ли морални принципи?

Трябва ли да спазваме постановленията,
за да бъдем спасени?

Защо спазваме някои от постановленията,
но не всички?

Дали празниците са част от жертвената система?

Седмият ден събота постановление ли е
или празник на Господ?

Колко съботи има?

Какво е съботното благословение?

Защо спазваме една от съботите, но не всички?

Дали Бог е направил празниците да престанат?

Колко закона има?

Били ли са премахнати някакви закони на кръста?

Дали празниците са сенки, или символи,
които са приключили с образа?

Трябва ли християните да спазват празниците днес?

Ще спазваме ли празниците в небето
и на новата земя?

